

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklın

«Milli bakiye kanunu mecliste...»
Küçük partiler — Allah sana bir yerine
bin versin paşam!

emin arslan

7 MİLYON LİRALIK
DEV ÇEKİLİŞ İÇİN
SON PARA YATIRMA TARİHİ
20 ŞUBATA AZ KALDI.
ACELE EDİNİZ...

DEV ÇEKİLİŞİ Kaçırmayınız

Bu çekilişte: İstanbulda, Feneryolunda,
şahane 60 Apartman Dairesi ● 5 adet
100.000 lira ● 5 adet 50.000 lira ● 10 adet
25.000 lira ● 50 adet 5.000 lira ● 1000 adet
1.000 lira ● 35 000 adet para ikramiyesi

*Türkiye İş Bankası'nın ikramiye çekilişleri
halk huzurunda ve otomatik makinalarla yapılmaktadır.*

TÜRKİYE BANKASI

(Yeni Ajans: 64—26)

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 7 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 11 Şubat 1965

KARAKURT!

CUMHURİYET kırk yaşını aştı. Toplar atıldığı gün beşiği sallananlar şimdi baba... İçlerinde, erken davranıp dede olanlar bile vardır!

Demokrasimiz yirmi yaşında. Onun doğumundaki çocuklar da şimdi yedek subay, şimdi yedek subay öğretmen, şimdi, er!

Kendi kendimize soralım, hele siz, sayın İnönü, kendi kendinize sorunuz: O kırk yıldan bu yana, o yirmi yıldan bu yana şu bahtı adından kara Karakurt'a ne verdik ki, ne yaptık ki, ne istiyoruz?

Karakurt, bir tane değildir. Karakurt bin tane değildir. Karakurt kırk bin tanedir yurd içinde...

Bu kırk bin köy, okuması olmayan, yazması olmayan, kafasının pencereleri, kalbinin kapıları dünyaya kapalı kırk bin imamdandır, kırk bin vâızdan öğüt alıyor.

İmam dedim, vâız dedim... Müftiden ne haber?... Müftü ki, adı üstünde fetva verecek sorularımıza, ışık tutacak şüphelerimize, değil mi?... Dörtüzyük kırk dokuz tanesinden yalnız sekiz tanesi ilâhiyat fakültesinden çıkmış. Geri kalan dörtüzyük kırkbir tanesi ilkökuldandır!

Din'i cehaletin, köyleri cahillerin eline verdikten sonra ne olmasını bekliyorduk?

Başka milletlerde din adamı uyandırıcıdır, aydınlatıcıdır. Çünkü kendisi uyanıktır, kendisi aydındır.

Pazar günü, radyonuzun düğmesini Londra'ya çeviriniz: Çan sesleri ve ilâhiler duyarsınız derinden derinden...

Kilisede papaz, onları çağdaş

millet olmaktan uzaklaştırmıştır... Neden?

André Maurois, bir övgüsünde: «İngiltere'de en yeni gelenek yüzyıllık, en eski buluş yüz saatliktir» diyor. Bu, din adamlarının huzurunda kırallık tacının eğildiği İngiltere'dir!

Feza fâtihi Amerikalıların çocuklarını ise, her tatil günü, kamyonetlerle boğaz yolunda görürsünüz: Kendi özel kiliselerine giderlerken...

Bizde, köy imamı öğretmen taşılatıyorsa ve meşin topu bir kutsal kelle sayıyorsa suçlu kim?

Kırk bin köyde kırk bin okulumuz yok, kırk bin öğretmeni-miz yok... Ama, kırk bin Kuran kursumuz var!

Her birinde on çocuk diz çökse, beş yıl sonra, otuz milyon Türkün iki milyon hafızı olacak: Onbeş vatandaşa bir hafız... Hem de tek kelimesinin mânâsını anlamadığı mübarek kitabımızın kör hafızı!

Millî Eğitim Bakanı, kültürde reformu, Tarım Bakanı toprakta reformu bunların uyardığı, bunların coşturduğu milyonlarla mı yapacak?... Çağdaş milletler yarışına bunlarla mı katılacağız?

Kadir gecesi İstanbul camilerini dolaştım: Fatih'i, Sultan Ahmet'i, Süleymaniye'yi... Gök, yıldız yıldız kâdilleri ile Tanrısal bir kubbe olsa, diz çökenler, el açanlar, secdeye varanlar altına sığmazdı belki... Bu, bizi

biribirimize bağlayan gönül bağını, bir kara organ değil, bir ışık örgü yapmalıyız...

Büyük Türk düşünürü Ziya Gökalp'ın dili ile tekrarlıyalım:

«Türk Milletindeniz, İslâm ümtindeniz, Avrupa medeniyetindeniz!»

Kalbi ve kafası bu üç ışıkla aydınlanmış köylü, Atatürk'ün heykeline dağlardan topladığı çiçekleri koyar, topraktan söktüğü taşı atmaz. Çocuklarını okutan öğretmeni saygı ile selâmlar, sopa ile kovalamaz!

Size, dokuzyük elli seçimlerinden az önce, Ordu ilinde geçen bir olayı anlatayım:

Seçmenlerle konuşmak için Ebülhayır'a gitmiştim. Deniz kıyısı bir yeşil cennettir burası... Ayrılacağıma yakın, saçı fakir, sakalı fakir, derisi fakir vaktinden önce çökmüş bir köylü yaklaştı yanıma. Seyrek, uzun dişlerinin arasında sesi bile fakirdi. Bir şeyler fısıldıyordu bana...

Elinden tutup kalabalıktan öteye, bir incir ağacının altına çektim onu... Ben cüzdanıma davranırken, o, topraklaşmış eli elimde, gözleri yaşlı:

— Arapça ezan ne vakit okunacak, demesin mi?..

Şaşakaldım. Bu mintanı yamalı, bu pabucu yamalı, bu sağlığı yamalı fâkirciğin bir derdi vardı: Arapça Ezan!

Başka derdi, başka isteği olamazdı ki... O yaşı dek ağaların fındık bahçelerinde çalışmıştı. O yaşı dek mısır ekmeği geve-

lemiş, mısır çorbası içmişti sade. Kavuşılabileceği buydu ancak!

Onu, incir ağacının altından tekrar topluluğun içine çektim ve bildiğim kadar Ezan'ın ne olduğunu anlattım. Ama en yumuşak sesim, en tatlı yüzümle, bütün insanlığı, bütün yakınlığı, bütün kardeşliğini takınarak...

Ayrılırken, kızıla çalan seyrek sakalından yaşlar akıyordu. Elimi zorla öpmeye çalışarak:

— Cahiliz, diyordu. Bize böyle anlatan olmadı ki...

Mektepliği süngüleyen otuzbir Mart buydu. Kubilâyı boğazlayan Menemen buydu. Ağrı'ya isyan bayrağını diken Şeyh Sait buydu. Siz rengine bakıyınız. ister kıvılsun, ister yeşilsin, her düşmanın tek yardımcısı vardır: Cehalet.

Bizim Peygamberimiz ki: «Beşikten mezara kadar bilgi edinmeye çalışınız» demiştir. Bizim Peygamberimiz ki: «İlim, Çin'de bile olsa arayınız» demiştir. Bizim Peygamberimiz ki: «Bana bir harf öğretenin kölesi olurum» demiştir.

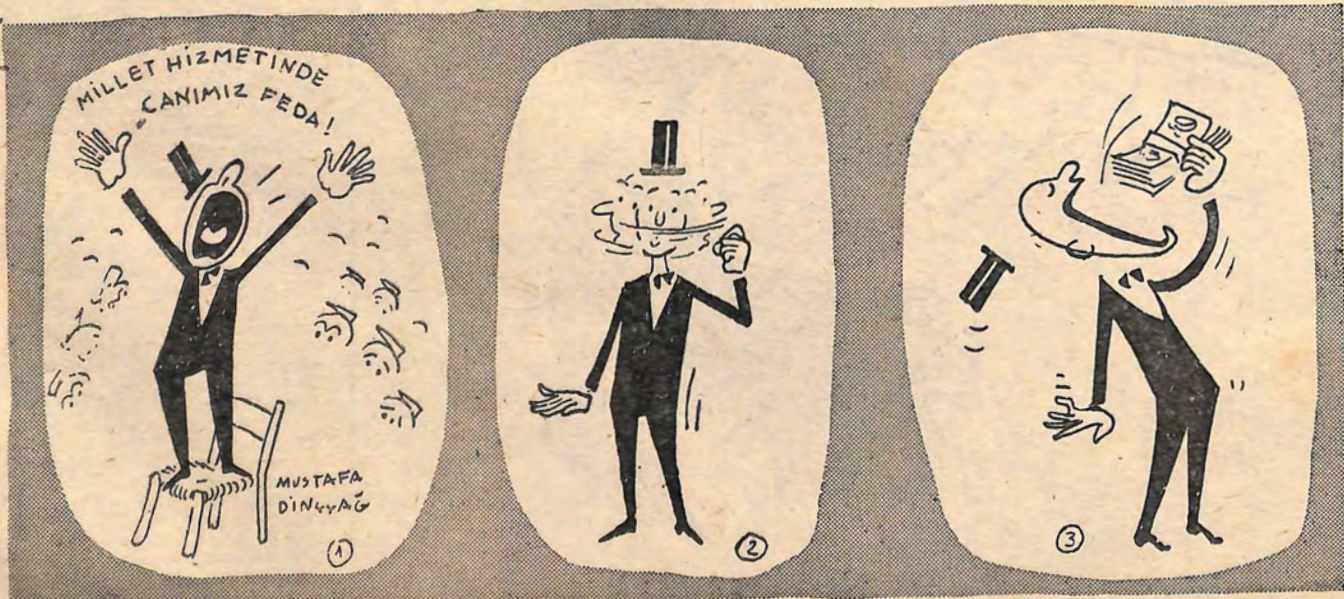
Siz, şu Karakurt imamına bu Peygamberin ümmetinden diyebilir misiniz?

Meclis komisyonunda Diyanet İşleri bütçesini savunurken: «İnançlar topla, tüfekte yıkılmaz. Fikrin karşısına fikirle çıkılır» diyor Devlet Bakanı. Öyleyse kendisine soralım: Kırk bin köyün kapusunu kırk bin kara cahile açan kimdir?

Sayın Saffet Omay, söylediği söze şahiden inanıyorsa, kendisi bir kenara çekilip susmalıdır, ki fikir dile gelsin!

Yusuf Ziya ORTAÇ

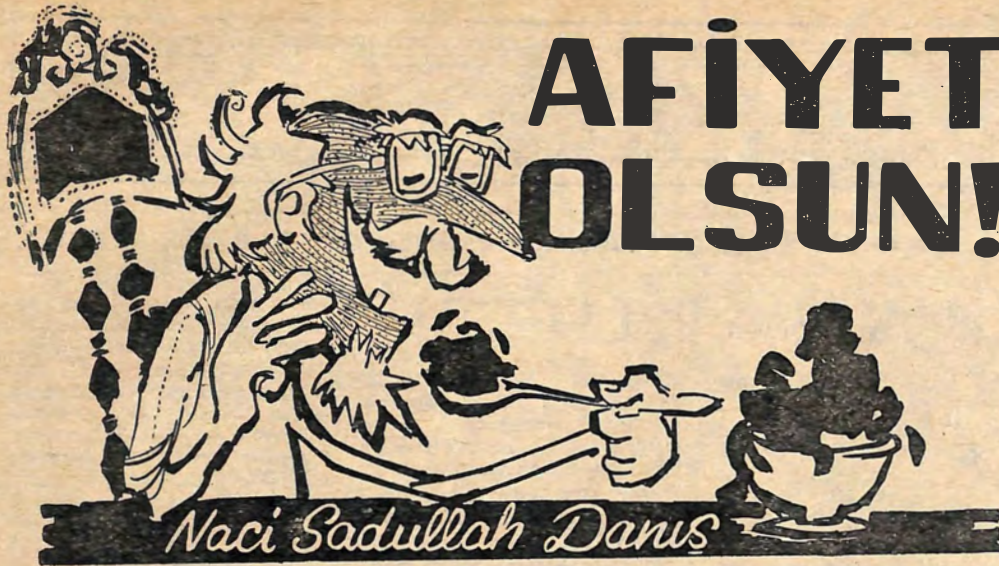
Bir milletvekili maaşına zam yapılmasını istedi. (Gazeteler)

AP

UP

LUP

BİR gemi su almaya başlayınca, onu batmaktan kurtarmanın çaresi, oluk oluk giren suları, kaşık kaşık boşaltmaya çalışmak olmasa gerek...

Milletleri batıran ağır ekonomik çöküntüler de böyledir. Oluk oluk giren suları kaşık kaşık boşaltmaya benzemiyen ciddi, sağlam tedbirler ister.

Gerçi bu tedbirlerin neler olduğu pek meçhul sayılmaz ama, ne yaparsınız ki, onları yürürlüğe sokmaya kiminin çıkarı, kiminin de bilgisizliği engel oluyor. Bu yüzden oluk oluk baskın eden suları kaşıklarla, hattâ çay kaşıkları ile önlemeye çalışıyoruz.

İşte, Maltüs adındaki cinsî sapıklığı ile meşhur Protestan papazı, burnunu kiliseden çıkarıp ekonomi alanına sokmuş ve insanlık huzurunu temelinden sarsan iktisadî krizi giderebilmenin çaresini, nüfus çoğalmasını önlemekte bulmuştur.

Onun ortaya attığı gülünç hesaba göre, yiyecek üretiminin: 2, 4, 6, 8, 10, 12 temposu ile çoğalmasına karşılık, insanlar, 4, 8, 16, 32, 64 temposu ile artıyormuş. Bu yüzden, arada bir denge kurabilmenin yolu vardır: Savaşlarla ölümleri arttırmak ve insanları idiş etmeye ben-

ziyen çarelerle doğumları azaltmak! Bu zalim düşünceye göre, gençler harplerde yok edilecek, insan tohumları da tarlalara düşmeden kurutulacak ve papaz Maltüs'ün aklı ile dünya bolluğa, rahata, mutluluğa kavuşacak!

Biliyorum, şimdi siz: «Ha Maltüs'ün, ha Makarios'un aklı... Birini al, öbürüne vur» diyeceksiniz. Ama gelin görün ki, şu zamanda bile iktisadî düzeni sağlamak için doğumun kontrolünü isteyenler memleketimizde bile türedir. Maltüs sapığının çömezlerine göre doğumlara kesin bir narh konmalı imiş!

İnsanlar dünyaya tren, vapur, uçak, ya da dolmuş yolcuları gibi, belli turnikelerden geçerek, belli gişelerden bilet alarak gelselerdi doğumun kontrolü çok kolay bir iş sayılabilirdi. Ama bu kadar kolay değil...

Şimdi siz papazın aklına uymak için ne yapacaksınız? Her dünyaya çıkış kapısına, gece gündüz alesta bekliyecek, açık göz birer nöbetçi mi diyeceksiniz?

Hem bunu yapabilirsek bile neye yarar?... Doğacakları öldürmekle sağlanacak sözde bolluk, sözde mutluluk hangi namuslu insanı rahat yaşatır ki?..

Bir ziyafet sofrası düşünlünüz: Üzerine dizilmiş çeşitli yiyecekler, çeşitli meyveler, ancak dâvetlilerin yarı yolda boğazlanırsa geri kalanları doyurmaya yetecektir!

Bu kanlı gerçeği bile bile oturmaçamız böyle bir sofrada lokmalar boğazınızda kalmaz mı?

Çok şükür bu Maltüs'çülük ne dünyada, hele ne de bizim memlekette yüzbulmuyor. Ama buna karşılık, bir takım garip kimseler, yer-yüzündeki geçim düzensizliğini giderilecek için oldukça komik çareler buluyorlar. Onlara göre, yoksulları, dünya nimetlerinden faydalandırmak imkânsız. Öyle ise, yapılacak bir şey kalıyor: İmrenmeyi öğrenmeye çevirmek!

İşte bu inançta olanlar, gazetelerde, sık sık şu haberleri yayınlamaktadırlar:

* «Şikago üniversitesi profesörlerinden Corc Atanshon'un uzun incelemelerden sonra açıkladığına göre, et, insanlara çok zararlı, zehirleyici bir madde imiş!»

«Corc Atanshon verdiği bir demette: Et yiyen kişiler, yavaş yavaş intihar eden akalsızlardır. demektir.»

* «Ünlü profesör Mister Yutkin'in uzun incelemelerden sonra açıkla-

dığına göre, yağ yemiyenler, yağ yiyenlerden çok fazla yaşamaktadırlar. Profesör Yutkin'in bildirdiğine göre, New York'un yağ yemekle tammmış büyük zenginlerinden Bolking ailesinden hayatta hiç kimse kalmamış olmasına karşılık, Bolking Şatosunun bütün ömründe ağzına bir dirhem yağ koymamış emekli bahçıvanı, bugün 107 yaşında, sıhhat dolu bir ömür sürmekte ve: — Bana varmaya razı olacak onyediyi yaşında bir kız bulursam hemen evleneceğim, demektedir!»

* «Liverpool üniversitesi profesörlerinden doktor Thomas Palavaranos'un uzun incelemelerden sonra açıkladığına göre, şekerin kan kanseri yaptığı kesin olarak anlaşılmıştır. Yayınlanan istatistiğe göre, şeker yiyenler arasındaki ölüm nisbeti, şeker yemiyenler arasındaki ölüm nisbetine kıyasla yüzde sekendokuz fazladır.»

* «Kenbric üniversitesi profesörlerinden mister Savur'un elli yıllık incelemelerden sonra açıkladığına göre, yaya yürüyenler, otomobil sahiplerinden çok daha sıhhatli, çok daha uzun ömürlü olmaktadır. Son istatistiklere göre, dünyada yüz otomobilliye karşı bir yaya ölmektedir!»

* «Oxford üniversitesi profesörlerinden Mister Yuduroç'un açıkladığına göre, fazla servet, kontrol zorluğunun sınır sistemi üzerinde yaptığı şiddetli tahribat yüzünden, sahiplerinde ülser yaraları açmaktadır. Yalnız şu son üç yıl içinde ikiyüzelli milyon ülser, beş milyardere kadar tutulmuştur!»

Siz, insanları yokluklara ısındırmak, pahalı dünya nimetlerinden soğutmak isteyen bu çeşit çeşit uydurmaların daha nicelerini hatırladınız sanırım. Şimdi, isterseniz benim uydurduğum bu sağlık haberlerini okuduktan sonra, gecekondu-suna girmiş bir yoksulu hayal edelim...

Karısı soracak: — Kocacığım, sabahleyin 250 gram kıyma al demiştin. Unuttun galiba...

Adam, kaşları biraz çatık, cevap verecek:

— Hayır unutmadım ama sizlere kıymamak için kıymayı almadım... Bundan sonra evimize bir gram bile et girmeyecek!

— Ayol o nasıl söz?... Eskiler: «Et girmeyen eve dert girer!» dememişler mi?

Adam, kaşlarını büsbütün çatarak homurdanacak:

— Evet, demişler... Ama senin de itiraf ettiğin gibi eskiler, eski kafalılar demişler o lâfı... Şimdi Amerika'nın o koskoca profesörleri: «Et giren eve dert girer» diyorlar! Biraz düşünsen benim aklım gibi senin aklın da yatar buna... Kendiliğinden ölen bir hayvan leş sayılıyor da kesilerek öldürülen hayvan neden leş sayılmıyor?... Allah razı olsun o Amerikalı profesörden. Sayesinde kendi kendimizin kaatili olmaktan kurtulduk!

— Peki kocacığım... Bari şeker almayı unutmadın ya?

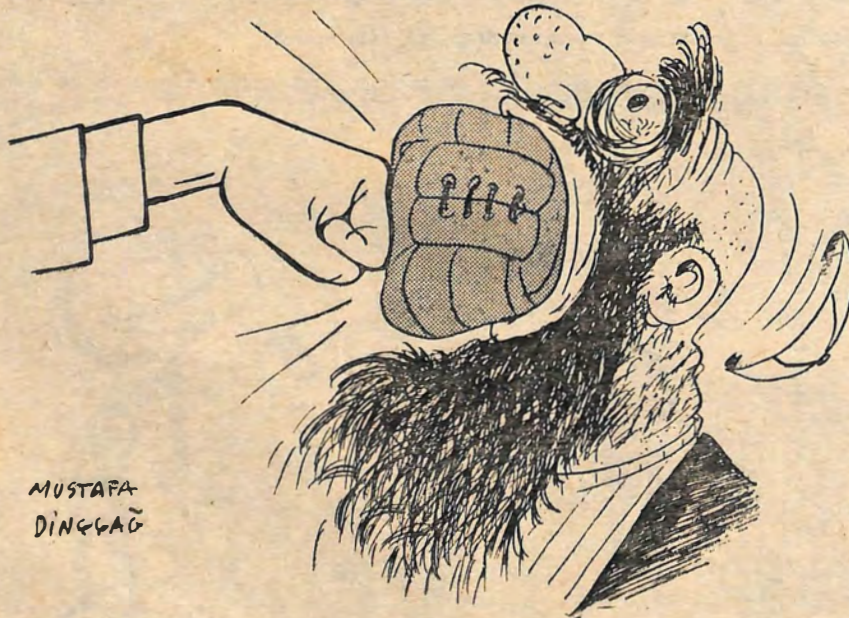
— Ne?... Şeker mi?... A benim güzel karıcığım, sen hiç gazete okumadın?... Her sabah yirmibeş kuruşu boşuna mı veriyoruz yoksa?

— Ne varmış gazetede?

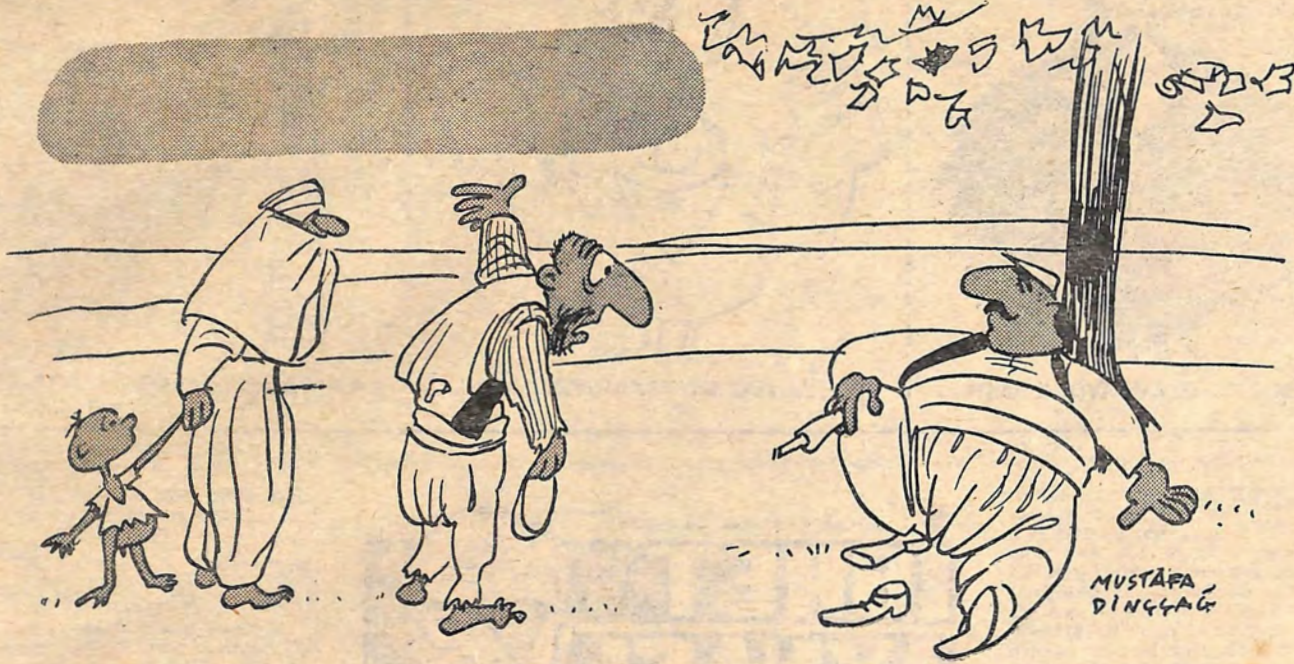
— Ne yok ki... Ben mekteplerde okuyamadıklarımı şimdi gazetelerden öğreniyorum: Göreceksin: Gazetelerin verdikleri dersler sayesinde İngilizceyi, Almancayı, Fransızca'yı bile bülbul gibi şakıyacağım... Gazetelerin biriktirip biriktirip gönderdiğim kuponları sayesinde inşallah bir apartmanımız, bir otomobilimiz, bir buz dolabımız, bir radyomuz, bir çamaşır makinemiz bile olacak!

Kadın şöyle bir dudak büküp: — İnşallah, dedikten sonra, soracak: Peki, gazete «Şeker de mi yemeyin» diyor?

Diyanet İşleri Başkanı «Futbol oynamak vatan müdafaası için faydalı bir spordur» dedi.

Yobaza cevap!

— Hükümet bize aha şu tarlayı verdi... Emme bir de sana sorak didim ağa!

— Hayır, gazeteler kendiliklerinden hiçbir şeycik demiyorlar... Ama Londra profesörlerin neler dediklerini okuyucularına bildiriyorlar..

— Peki, ne diyormuş Londra profesörler?.. O da et gibi zehir miymiş?

— Daha beter, kan kanseri yapıyormuş...

— Bildiğimiz şeker ha?

— Evet, bildiğimiz şeker...

— Demek bundan sonra bız şeker de yemeyeceğiz öyle mi?

— Ben karışmam.. Ölmeyi göze alırsan, afiyet olsun, her gün baklava ye!

— Acaba tuz için bir şey demiyorlar mı bu profesörler?

— Hayır.. Tuz hakkında bir şey okumadım... Bize tuz mu lazımdı?

— Lazım değil... Neler yiyebileceğimizi öğreniyim diye sordum. Sirke için bir şey diyorlar mı?

— Sirkeye de bir şey dedikleri yok...

— Yağ için?

— Haaa, bak onu söyleyecektim.

Profesörlerin açıkladıklarına göre yağ kanımıza karışıp donuyor ve sonunda kalb tıkanması yapıyor...

Kendine, bana, çocuklarımıza acırsan bir daha yağın tadını değil, adını bile anma!..

— Peki ama kocacığım yağsız, etsiz yemek neye benzer?

— Eeee, lezzetli yiyecek değil, yavan yiyecek daha tatlı!

— Ya profesörler yarın tuzun, sirkenin, daha başka şeylerin de zararlarını meydana koyarlarsa?

— Koymazlar... Koysalar şimdiye kadar koyarlardı...

Ha, bak aklıma gelmişken şunu da haber vereyim...

Adam böyle deyince, karısı sözü-nü kesecek ve telaşlı telaşlı soracak:

— Yoksa ekmek de mi yasak?

Adam, yüzü rahat, dudakları gülümser, cevap verecek:

— Hayır karıcığım, ekmeğimize bir şey diyen yok... Yalnız, bundan sonra ben sabahları bir saat erken çıkıp, akşamları bir saat geç geleceğim...

— Neden?

— Profesörler diyorlar ki, yaya yürütenler, otomobile binenlerden fazla yaşarlarmış...

Zavallı bizler! Demek dolmuşlara, otobüslere bine bine paramızla tatlı canımıza kıyıyoruz...

Bundan sonra hepsine

paydos... Kar demeyeceğim, güneş demeyeceğim, tabana kuvvet yürüyeceğim!

— Peki kocacığım, buna da peki!.. Ama benim de senden bir ricam var...

— Söyle karıcığım!

— Senden ricam şu: Bundan sonra gazete okumayacaksın!

— Neden?

— Ben dün gece radyodan dinledim: Bir İngiliz profesörü, her sabah gazete okumanın göz kanseri yaptığını yazıyormuş... Koskoca profesör söylüyor bunu! Allah korusun, dünyası zindan olmak ne demektir...

— Peki ama gazete okumazsak hangi yicceklerin, hangi hareketlerin sağlığa zararlı olduklarını nasıl öğreneceğiz?

— Şimdiye kadar öğrendiklerin bize bol bol yeter... Eğer profesörler yiyecek yasaklarını biraz daha çoğaltırlarsa, hastalıktan değil ama, korkarım ailece aklıktan ölüp gideriz!

Şimdi hayalimizde yaşadığımız bu gecekondu ailesinden ayrılıp tekrar gazetelerimize dönelim.

Bakınız, beni bugün bu konuyu ele almayı zorlayan şu havadisi bu sabahki gazetelerde aynen okudum:

(Şikago. A.A.— Paris'in St. Louis hastahanesi cilt hastalıkları uzmanı bir Fransız doktor, Amerikan dermatoloji akademisine gönderdiği raporda, çamur yiyen iki Fransız kadının şaşılacak kadar genç ve ciltlerinin düzgün olduğunu bildir-miştir.)

Nasıl?.. Bu havadisi okuduktan sonra, bembeyaz unları bırakıp kapkara çamurlara saldıralım mı dersiniz?

Hatırıma hoş bir fıkra geldi:

Adamın biri kendisini daima rahatsız eden karşı komşusundaki maymundan kurtulmak için, onu intihara zorlamak ister.

Adam, sabahları traş olurken, karşı apartımandaki maymun da efendisinin takımlarını alır, pencere önünde aynen taklid eder.

Bir sabah adam suratını sabunlamış. Maymun da sabunlamış. Adam, usturanın keskin yüzünü gırtlığına dayayıp da kendisini keser gibi yapınca, maymun usturasını önündeki masaya bırakmış ve yukarıya kaldırdığı ayağının bir parmağı ile gözünün alt kapağını aşağıya çekip: «Pişşşt!» işareti çıkmış...

İnsanlar da böyledir: Hoşlandıkları şeyleri taklid ederler. Ama maymunlardan daha kıt zekâlı değildirler. Bunun için, şimdi: «Çamur yemek sağlık ve güzellik sağlar!» diyenler, ona kolay kolay küll yutturamazlar.

Bizim hayal misafiri olduğumuz gecekondu yoksulları da bu haberi okuyunca, nasırlı ellerini bir parmağı ile gözlerinin alt kapağını çekip şöyle diyeceklerdir:

— Pişşşt!.. Onu sen kendin ve sayın profesör cenapları... Afyetler olsun!

Naci Sadullah Danış

5

Milletvekilleri zam istediler. — Gazeteler —

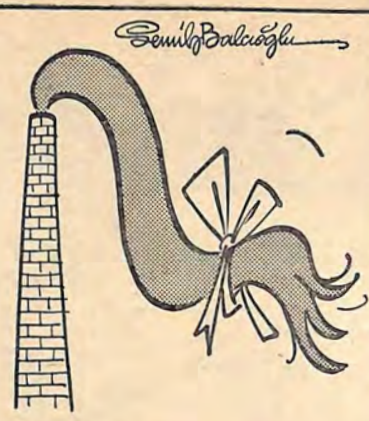
Egoist!..

KARAKURT OLAYI AYDINLANDI !..

SEÇİM HAZIRLIKLARI HIZLANDI !..

KADIN SAÇI İMÂL EDEN FABRİKA KURULDU.

BENİM bir doktor dostum vardır. Kendisini pek severim (Bütün doktorları severim ya) O'nunla mektep arkadaşısıdır. Mektepteyken ikimiz de tiyatro meraklısıydık. Hiç unutmam bir sene sonu müsamesesinde beraberce Molière'in Vefik Paşa adaptesi (Zoraki Tabip)ini oynamıştık da çok beğenilmişti. Bilhassa dostum zoraki tabip rolünde pek muvafak olmuştu. Kim derdi ki gün gelecek, O, zoraki değil, hakiki doktor olacak.

Geçen akşam dostuma tiyatrodan rastladım. Karısı da yanında idi. Daha doğrusu karısı vaktinde gelip yerine oturmuş, dostum ise işinin çokluğundan ancak üçüncü perde başlarken yetişebilmişti. Kendisini piyes bitip halk dağılırken birkaç saniye ayaküstü görebildim. O kalabalıkta ne konuşulur? Israrla:

— Bir gün muayenehaneme gel de uzun uzun görüşelim, pek özledim, seni, dedi.

— İyi ama muayenehane kalabalıktır, işine mâni olurum.

— Yok yok olmazsın. Mutlaka beklerim. Bak gücünürüm, ha!..

Kendisinden ayrılınca bir boş günde ziyaretime gitmeye karar verdim. Ama O'nu ziyaret etmek bir takım hazırlıklar yapmama bağlı idi. Çünkü yine böyle bir muayenehane ziyaretinde hazırlık yapmadan gitmişim de karşılıklı «Nasıl-sın, iyi misin?» suallerinden sonra konuşacak şey bulamıştık. Zira sevgili dostum mesleği dışındaki dünya hakkında bir ilmektepe çocuğu kadar da bilgi sahibi değildir. İşin kötüsü öğrenmek de istemez, alâka da duymaz (Altın fiyatları ile satılık apartman ve arsalar müstesna). İşte bu yüzden «Bir daha gidersem aktüel tıp konuları hakkında birkaç soru hazırlayayım ki ikimiz de ne konuşacağımızı şaşırarak aptal aptal susup kalmayalım» demiştim. Bunları hatırlayarak bu sefer gazetelerde görüp okumak üzere ayırdığım birkaç yazıyı çıkardım, teker teker gözden geçirip kendime göre kafamda sualler tertip ettim.

Dostum, şehrin (Moda doktor)larındandır. Pek yakışıklıdır. Şık giyinir. Çok lüks bir muayenehanesi, çok güzel bir hasta bakıcısı vardır. Muayenehanede hastalar her Allahın günü kum gibi kaynar ve bunların ekseriyetini kadınlar teşkil ederler.

● Cevat Fehmi Başkut

IBRET AYNASI

«Aman doktor derdime bir çare...»

Orasını bu sefer de hastaların muhasarası altında buldum. Bu sefer de hastalar yüzde doksan nisbetinde kadınlardan mürekkepti. Hem işin tuhafı bunların hiçbirinde hasta suratı yoktu ama eyyy dostum Dahiliye Mültehasısıdır ve insanın midesinde, barsaklarında, ciğerlerinde neler olduğu her zaman yüzünden anlaşılmaz. Koca salonda oturacak yer bulamadım. Masaların üstündeki dergiler de paylaşılmış, bana vakit geçirecek tek yazılı kâğıt parçası kalmamıştı. Mecburen duvarları süsleyen yağlıboya tabloları seyre başladım. Bunların içinde Aivazovskiy'nin bir deniz manzarası vardı ki eskidenberi bayıldım. Yine onu tetkike başladım.

Bereket versin dostum beni fazla bekletmedi. O bir içim su diyebileceğim hastabakıcının ışıretile yanına girdim. Beni her zamanki gibi hararetle karşıladı:

— Vay benim şeker kardeşim, vay dostum... Vallahi inan bana kaç zamandır hasretini çekiyordum. Ne iyi ettin de geldin, Dün-yalar benim oldu.

— Bana bak, bu ziyaretimin dîpedüz münasebetsizlik olduğunu biliyorum. Dışarıya hasta dolu.. Beş dakika oturup gideceğim.

— Vallahi olmaz, bırakmam. Evvelâ kahve içeceğiz. Sen de benim gibi az şekerli içerdin, değil mi?

— Canım şimdi kahvenin sırası mı? Hastalar...

— Beklesinler. Yorgunum. Yorgunluktan ölmek üzereyim. Sayende biraz dinlenmiş olurum. Fena mı?

Zile bastı, gelen çocuğa yukarı gidip iki kahve yaptırmasını ve çabuk alıp gelmesini söyledi. Yukarı dediği yer evi idi. Aynı apartmanın üst kattaki daire-sinde otuyordum ve zaten bu yedi katlı muhteşem apartman da kendi malı idi.

O'nu hakikaten yorgun gördüm. Bakışları, hareketleri, oturuşu, konuşması insana nerdeyse tükenip biteceği endişesini veriyordu.

— Kolay mı kardeşim, dedi, sabahları sekiz buçukta hastanedeyim. Bire kadar kan ter içinde çalışıyorum. 1 de çıkınca ayaküstü bir iki sandviç yiyorum, haydi bakalım konsültasyonlara.. Oradan da buraya, muayenehaneye.. Bazen isim do-kuza, hattâ 10 a kadar sürüyor. Eve çıktığım zaman, inan bana, turşu gibi oluyorum. İki lokma yemek, daha kahvem! içmeden oturduğum koltukta gözlerim kapanıyor. Bu hayat değil kardeşim, yaşamak denmez böyle-sine..

— Ya okumak Doktor?

— Kaçmaktan kovalamaya vakit mi kalıyor, dostum? İki dakika boş zamanım olsa emin ol, yapacağım ilk iş okumak olacak.

— Hanımefendi nasıl?

— İyi galiba.. Kendisini ancak sabahları kahvaltı masası başında görüyorum.

— Ama doğru değil.. Genç ka-dın..

— Benim ilâhî bir mesleğe kendini vakfetmiş yarı meczup bir adam olduğumu evlenmeden evvel de biliyordun.

Doktorun uşağa ısmarladığı

kahveleri gümüş bir tepsi içinde Hastabakıcı getirdi. Doktor sor-du:

— Salonda daha kaç hasta var?

— Onbeş kadar doktor?

— Neee daha 15 hasta mı? Mahvoldum ben. Canım benim de insan olduğumu hiç düşün-müyor musunuz?

— İsterseniz randevusuz ge-lenleri savayım doktor..

— Savmak mı? Kat'iyen olmaz. Bunu aklından çıkar kızım. Muz-tarip insanlara şifa dağıtmak bi-zim vazgeçemeyeceğimiz kutsal vazifemiz. İcabında bu uğurda öleceğim, fakat bir tek hastamı dahi geri çevirmeyeceğim. Sa-valım da başka doktora gitsin-ler değil mi?

Durdu, bir dakika düşündü, sonra ilâve etti:

— Sen hastalardan aldığın pa-ralara dikkat ediyorsun ya.. Bi-liyorsun, geçen gün aldığım üç yurtık elli liraliği ancak Merkez Bankasında değiştirebildik.

Hastabakıcı çıkınca ben de gitmeye davrandım, bırakmadı. Eyyy ne konuşayım, sordum:

— Bakterilerin antibiyotiklere karşı direnç kazanması konusun-da tecrübelerin ve buluşların var mı doktor?

— Yok iki gözüm, benim tec-rübe ile geçirilecek vaktim yok..

— Yaaa... Peki virüsları azal-tılmış canlı virüs ile hazırlanan yeni kızamık aşısına ne dersin?

— İlk defa senden duyuyorum.

— Hımm... Ülser tedavisinde midenin dondurulması için ne düşünüyorsun?

— Biliyorum.. biliyorum, öyle bir şey var galiba..

Muayenehaneden çıkınca, sa-hanlıkta, yukarıdan inen kari-sına rastladım.

— Oooo maşaallah, nasılsınız Hanımefendi?

— Hastayım Beyefendi, midem çok rahatsız..

— Mideniz rahatsız, ha? İyi ama kocanız..

— Kocam mı? kendisini gör-mediniz mi? İçerde olmalı.

— Yaaa... Öyle tabii, içerde.. Peki şimdi nereye böyle teşrif?

— Doktora gidiyorum, bana bir Dahiliye Mültehasısı tavsiye edebilir misiniz?

Cevat Fehmi BAŞKUT

PAZARTESİ :

Siirt'in Karayolları mahallesinde Hamdi Pişkin adlı davulcunun davulu patlayınca, sahur vakti yapılmış bir tenekeye... Ve tenেকে çalarak halkı uyandırmış.

Bu tecrübenin başarılı bir sonuç verdiğini gören Hamdi Pişkin:

— Bundan böyle hep tenেকে çalacağım, tenekenin sesi davuldan daha tesirli... diyormuş.

Şimdiye kadar Anadolu'da tenেকে çalmanın bir başka anlamı vardı. Demek bundan sonra Ramazan davulu yerine geçecek tenেকে... Hamdi Pişkin, bu usulün öncüsü olacak.

Ama ortaya bir soru çıkıyor. Tenেকে çalarken Ramazan mahnileri nasıl söylenecek? Mesela:

— Davulunun ipi kaytan... denebilir mi elde tenেকে varken?

Hamdi Pişkin, pişkin olduğunu göre belki umursamaz. Kimbilir belki de davul yerine tenেকে çalmayı akıl eden, tenেকে göre mâni söylemesini de becerir. Politikada da böyle oluyor mu?

SALI :

Geçen yıl 55 bin vatandaşımız Batı Almanya'da iş bulmuş. Gelecek yıl daha da yükselecekmış bu sayı... Almanlar:

— Gelin... diyorlarmış, kapılarını açıyorlarmış yabancı işçilere. Doğrusu akli duracak insanın. Bu Almanya el kadar yer.

Biz otuz milyon kişi koskoca Türkiye'ye sığamazken işten anlıyanlar:

— Yalnız Ege bölgesi iyi işlene tümünüzü geçindirir... diyorlarmış.

Bizler birbirimizi işletmekten toprağı işlemeye fırsat bulamadığımız için dışarıya işçi göndermek en kolay yol gibi geldi. Ancak bu işçilerin bir gün döceklerini de hesap etmeli. Zira bu işte:

Gidip de gelmemek var Gelip de görmemek... diye bir hikâye yok. Yüz binlerce işçi dönecek, Türkiye de onlara kucağını açacak. Anavatan bu... Gidene «Güle güle» ve gelene «Hoş geldin» demek zorunda. Ama öyle bir Anavatan ki Türkiye, memelerinde süt kalma-

mış, çocukları süt anneye koşar olmuşlar.

Büyüdükleri zaman dönüp gelecekler. Bakalım o zaman nasıl misafir edeceğiz, şimdi uğurladıklarımızı?

ÇARŞAMBA :

Türkiye'ye yabancı uzmanların biri gelir, biri gider. Bunlardan en meşhuru da galiba Prof. Kaldor'du. Şimdi İngiltere'de İşçi Partisi iktidarının çok önemli bir yere getirdiği bu Kembricli profesöre bizim Türkiye'de komünist bile dendi. Çünkü tarım vergisi için teklif ettiği reçeteler Ankaradaki bazı ağaların işine gelmemişti.

İşte bu Kaldor'un bizim Plân-lama Teşkilatı uzmanlarından birine söylediği bir söz var ki altın harflerle yazılıp duvarlara asılacak cinsten. Başkente bizim politikacıların haline baktıkça kendisine verilen paralara acıyası gelirmiş Kaldor'un, ve bir gün:

— Bakın beyler, demiş, vergi reformu isteyen iktidar, vergi reformunu yapar. İstemiyen de tutar yabancı uzman çağırır.

PERŞEMBE :

Amerikalı bir zıpır zengin Japonya'yı ziyarete gitmiş. Eh, turistik memleket Japonya... Geyşaları, hamamları, çiçekleri, şifirleri, estamları ile bir garip ve güzel ülke...

Ama Amerikalının merakı bir «Harakiri» görmek. Bilirsiniz harakiri Japonlara has bir intihar biçimidir. Harakiri yapmak isteyen Japon kendi karnına kendi bıçağını sokarak hayata veda eder.

Ama bu pek eski bir âdet olduğundan Amerikalı merakını

giderecek bir olaya rastlıyarmış. Gezmiş gezmiş, bir harakiriye tesadüf edememiş. Nihayet bir gün Tokyonun kenar semtlerinden birinde bakmış ki evinin bahçesinde iki büküm bir Japon... Elleriyle karnını tutuyor ve kıvrıyor. Amerikalı pek sevinmiş ve hemen koşmuş, Japona sormuş:

— Harakiri mi?
Beriki ıstıraptan inliyerek:
— Hayır Mister, demiş, koka-kola!

CUMA :

CKMP. Genel Başkan vekili:
— TRT milli duygulardan uzak yayınlar yapıyor... demiş.

Vallahi biz radyolarımızın pek kötü yayınlar yaptığını bilirdik, ama milli duygudan uzak yayın yaptığını bilmezdik. Zaten ölçü-yü böyle koyarsak çok fena.

Zira «milli duygu» yerine güzel yayın, kötü yayın, diye bir ölçü koymalıyız. Güzel oldu mu bir radyo yayını, ona dokunulmaz. Ama kötü oldu mu, istediği kadar milli olsun ne işe yarar?

Bakın şu Portekiz maçında beş tane gol yedik. Ama milli maç imiş adı... bize ne?

Keşke milli maç olmasaydı da bizim için güzel bir maç olsaydı. Beş tane golü bir de «milli» adı altında yedi mi insan, doğrusu bilsübtün ağır oluyor.

CUMARTESİ :

İranda Başbakana ateş edildi ve adamcağız zor kurtuldu. Şah Hazretleri bu haber üstüne, dinlenmekte oldukları sayfiye yerinden koşup Tahrana gelmiş ve demiş ki:

— Olur böyle şeyler, en medeni ülkelerde bile olur.
Gazeteler Şahın Kennedy ola-

yına atf yaptığını söylüyorlar. İran gibi ve bizim gibi az gelişmiş ülkelerde bir aşağılık duygusu var ki kurtulmak pek zor. Sanki İran Başbakanına kurşun atılmasını kurtaracak olan Amerikada işlenmiş bir cinayeti örnek göstermek. Türkiye'de de bazı yolsuzluklar olduğu zaman âdetidir:

— Canım Amerika'da bile oluyor... diye savunmaya geçmek.

Doğrudur Amerika'da suikast da olur, yolsuzluk da olur, uğursuzluk da olur. Hırsızlık da olur, her şey de olur. Yalnız Amerika değil, dünyanın her yerinde olur.

Ama Amerikada uzay çalışmaları da olur, Ay'a gitmek için hazırlıklar da olur. Kansere çare bulmak için araştırmalar da olur, yeni keşifler de olur, icatlar da olur. Onlardan ne haber?

Anlaşılan yalnız bir yandan benziyoruz bu ileri ülkelere... Teselli için yeter mi?

PAZAR :

Malive Bakanı Ferit Melen:
— Türkiye pahalı bir memleket değil... demiş.

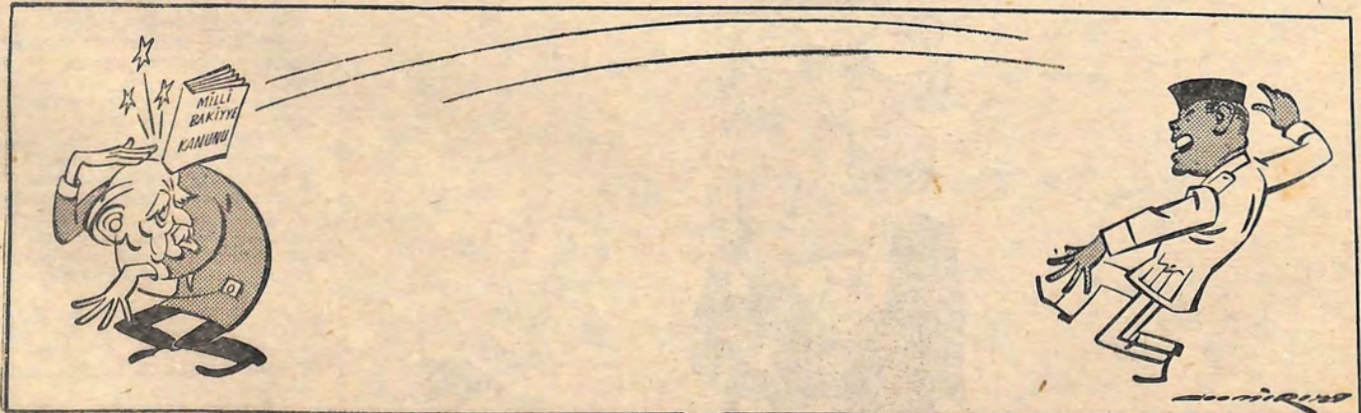
Bir meşhur söz vardır, adama:

— Maaş kaç? diye sorarlar.

İlahi Melen. Türkiye elbette sana göre pahalı bir memleket değil, gel de bir de beş yüz lira aylıklı dar gelirliye sor bakalım, pahalı mı değil mi?

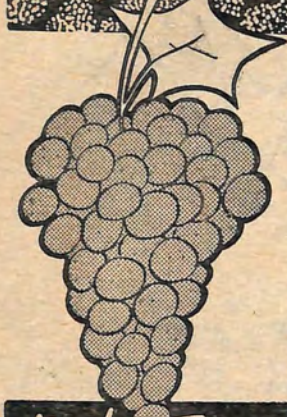
Çoluk çocuğa bir kilo et alabilmek için yıl geçmesini bekliyen dar gelirliye: Türkiye dünyanın en pahalı ülkesi... Ama her yıl bir milyon kazanan bol gelirliye göre de Türkiye dünyanın en ucuz ülkesi... Bu iki görüşten hangisinin doğru olduğu senin insafına kalmış.

«Milli bakiye kanunu yalnız Endonezya'da varmış...» — Gazeteler —

Sukarno — Hayır... Biz sekiz yıl önce attık!..

KIRMIZI ÜZÜMLER

Burhan Esen

A RADA bir parlak söz etmek isteyen kişiler, kürsüye çıkıp ta:

— Kahvehaneleri kapatmalıyız. Aylakların yeridir buralar.. demezler mi, ben böyle konuşanlara tutulurum. Kendimi bildim bileli kahveden çıkmam. Yeni yazı ile okuma yazmayı da, kahvede emekli bir yarbay öğretmişti bana. Yazar olarak, Çemişkezek gazetesinde yazdığım başyazıları hep kahvehanede hazırlamışım. Kahvehaneler olmasaydı, partilerimiz kapalı yer bulup da toplantı yapamazlar, memleket milletvekili sıkıntısı çekerd.

Hikâyemizin kahramanı ile kahvede, işte şuracıktaki, şu iri ve bıyıklı adamın oturduğu masada tanışmıştık. Dört tane çayı peş peşe şeker-siz yuvarlayınca, dayanamamış sormuştum:

— Bu kadar çay içmek dokunuyor mu size? Tansiyonu yükseltir derler..

— Benim gibi on yıl içerde yatıp da çıksan, çayı semaveriyle içerdin belki de..

— Eh, dedim, geçmiş olsun öyley-

se.. Şeriatın kestiği parmak acı-maz..

— Kesilen senin parmağın olmadıktan sonra, öyledir.. Bir de bana sor. Yıl 365 gün. Bunu onla çarptın mı ödediğimiz cereme meydana çıkar!

Elli yaşlarında ancak görünüyor-du. Sarı yüzlü, çelimsiz vücutlu idi. Gözlerinde kuşku bir ışık parıldıyordu.

— Yolda bir ceset görmüşsündür. Karakola haber vermeye gidince, polisler kaatil diye senin yakana sarılmışlardır. Dayak, tutanak.. Ben öldürdüm demek zorunda kalmış-sındır, dedim.

— Bir, iki, üç değil, tam beş kişi.. — Şansa bak yahu... Ulan madem ki beş ceset gördün yerde, yum göz-lelerini öyle geç..

— Sen ne sayıklıyorsun be?.. Ben öldürdüm hepsini. Ama kaatil ben değilim!

Karşımdaki mutlaka deli idi. Öldürdüğü belki de beş tane sinekti. Beş kişilik cinayet kaatili bin ken-disi olduğunu sanıyordu. Hapiste yatmış olması bile belki bir «fan-tezi»den ibaretti.

Kahveciye: «Bize iki demli çay yap!» emrini verdikten sonra anlat-mağa başladı:

— 1940 yıllarında idi. Samsuna geldim. Burada 10 dönüm bağı bu-lunan bir bahçe evi satın aldım. Hayat çabası beni yormuş, sinirlerimi bozmuştu. Kalan ömrümü toprağa vermek, tabiat ana ile başbasa yaşamak istiyordum. O yıl asmalar iyi üzülm vermişti. Yıllardanberi öz-lemini çektiğim, tasasız hayata eriş-miştim. Bütün mutluluğumu bir söylenti günün birinde sildi, süptür-dü.

Bağda hepsinden büyük bir asma vardı. Üzümleri koyu kırmızı renkli oluyordu. Tıpkı kan gibi, kıpkırmızı.. Yediğiniz zaman ağzınız önce tatlanıyor, daha sonra buruk bir acılık genzinizi yakıyordu. Üzümleri pazara satmaya götürdüğüm zaman, kimse yanıma sokulmuyor, hele kırmızı üzümleri görenler önün-den geçmemek için yollarını de-ğiştiriyorlardı. Bunda bir bit yeniği vardı, ama, ben işin içyüzünü bil-miyordum. Yanıma ihtiyar bir adam sokuldu:

— Evlâdım, dedi, sen bu üzümleri satamazsın. Beyhude uğraşma. Daha önceki sahibi de bağı bu yüz-den sattı..

— Ne varmış üzümlerde ki?.. de-

Özel teşebbüs desteklenecek!

dim. Şu mala bak, al bir salkım ye de için açılın!..

İhtiyar uzattığım salkımı eliyle iteledi:

— Kanlı asmanın hikâyesini anlatmadılar mı sana?

— Masalın ne kıymeti var babalık, işi gücü bırakıp da, uydurmalarla mı uğraşalım... Hadi anlat bakalım, ne olmuş asmaya?

İhtiyar yanıma çömelip konuşmaya başladı:

— O asmanın adı öç'tür.. Bağın ilk sahibinin iki oğlunu kan gütmeye yüzünden öldürmüşler. Adamcağız çok yaşlı ve yatalak olduğundan, oğullarının öcünü alamamış. Şu üzümlerini satmak istediğin asmayı o zaman dikerek «Oğullarımın öcünü, bu asmadan üzümler yiyen biri alacaktır!» demiş. İnanc işte. İhtiyar baba, böylelikle kendini avutarak, dünyadan göç etmiş. Bağın senden evvelki sahibi önceleri senin gibi: «Böyle saçma şey olmaz, bir bu-nağın lâfına değer verecek değilim ya!» demişti ama, üzümlünü de satamayıncı, bu uğursuz bahçe bana

hayır getirmeyecek diye, kalkıp sana sattı. Tekin değildir evlâdım, ona göre hareket et. Besmelesiz kütüklerin, asmaların altında dolaşma...

İçime bir kurt düşmüştü gayri.. İhtiyarın anlattıkları yavaş yavaş beni de tedirgin etmeye başlamıştı. Geceleri gördüğüm dişte cinayetler işliyor, kurbanlarımdan akan bizim asmanın üzümleri rengindeki kıpkırmızı kanları içiyordum. Sonra korkunç çılgınlık atarak uyanıyordum. Aradan bir süre geçince karım ve çocuklarım: «Biz burada, senin yanında kalamayız» dediler. İş daha da ilerletmişim meğer.. Uyur-zerler gibi uykumda yerimden kalkıyor, mutfaktan büyük ekmek bıçağını elime alarak havada boşluğa doğru birkaç kere salladıktan sonra: «Rahat uyu ihtiyar, öcünü aldım» diye bağırıyordum. Benim sinirlerim bozulmuştu. Onları da yarı deli duruma sokamazdım. Karımı ve çocukları İstanbulla, babamın yanına gönderdim. Yalnız kalınca, ruh dengem biraz daha bozulmaya başlamıştı. Bir sabah, yine korkunç kabuslar içinde yatağımdan fırladım.

Bu asmayı kökünden kesip atmayınca, rahat yoktu bana. Damdan keskin baltayı aldığım gibi asmaya doğru yürüdüm. Birkaç darbeden sonra kızıl asma ayaklarının dibine düşmüştü. Elimde olmayarak baltanın keskin ucuna baktım:

Kan lekeleri vardı. Pıhtılaşmış, kıpkırmızı.. Yine düş görüyordum galiba, uyanısam da gerçek olmadığını görsem derken, gözlerim yere kaydı. Yerde upuzun biri yatıyordu. Kafası gövdesinden ayrılmış bir insan.. Yook, gerçek olamazdı bu. Gözlerimi yumarak cinayetlere devam ettim: İki, üç, dört, beş..

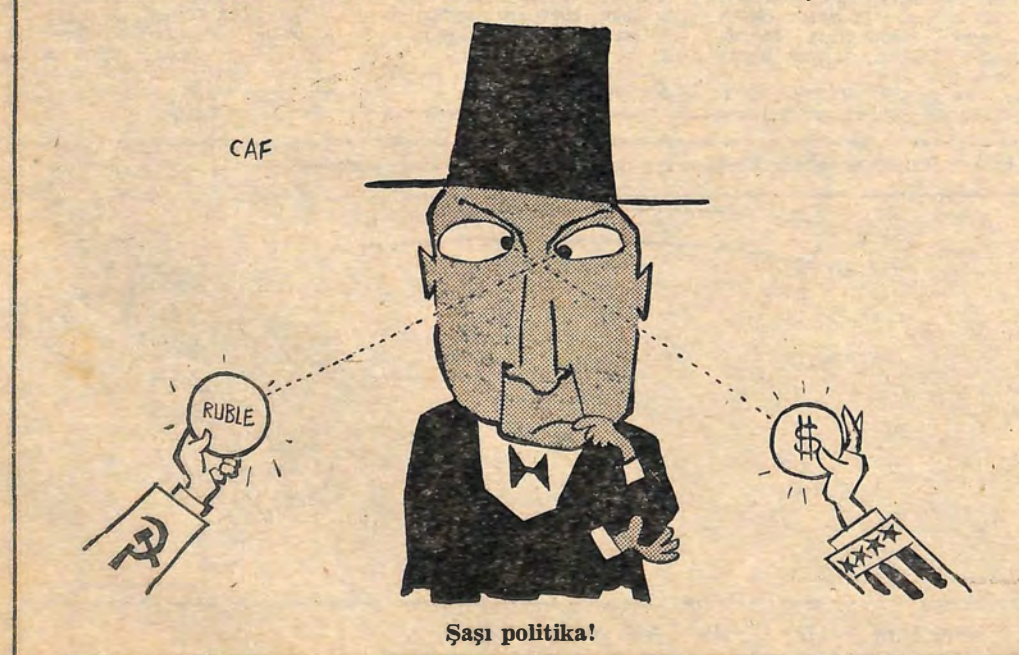
Jandarmalar beni yakaladıkları zaman hâlâ gözlerim kapalı imiş. Kendimi uykuda sanıyordum. Mahkemede de uykuyu devam etti. Hüküm vermişler: Ben uykuda. Cezaevine sokmuşlar: Mışıl mışıl uykuyu. Sadece: İhtiyarın intikamını aldım, diye mırıldanıyordum, o kadar...

Adamın gözlerine baktım: Yumulu-maya başlamış.. Nerede ise yine uyuyacak. Çayı yarım bırakarak, yerimden kalktım. Arkamdan bağırıyordu:

— Nereye gidiyorsun yahu?.. Daha olanların sonuna gelmedik ki...

Burhan ESEN

«Dünyada şaşısı en çok olan memleket Türkiye imiş..»

Şaşı politika!

Herhangi bir meclis toplantısı!

BİRAZ cılıslılaşmıştı salon n akaju döşemeleri. AP'liler, cam bölmelerin ardından dikizliyorlardı «nisap» doluyor mu diye... Sıraları boştu. Dolarsa eğer o meşhur nisab, yerlerini alacaklardı.

İsmet Paşa okuduğunu burnuna kadar kaldırmış (Daha uzağını göremiyordu) ha bire okuyordu. Onun için bütün bakanlar okur kesilmişlerdi, Kemal Satır, hattâ Malik Yolaç!

Hatırlıyor musunuz? Bir zamanlar, son derece hassas da D.P., babacan Recep Peker'in «Psikopat» lafına kızmıştı da, tam takım halinde terketmişti meclisi. Ondan sonra karşılıklı cilveleşmeler olmuş, karşı taraf avanslar vermiş, küskünlük giderilmişti şüktür... Hatırlıyor musunuz o zamanları? İşte o zamanlar gene tekrarlaniyordu, amma daha çıplak, daha hoyrat, daha cilvesiz biçimde, her iki taraftan da! Bugün, dünün daha süslüydü, o kadar...

Meşhur nisab dolunca, AP'liler sökün ettiler. Napoleon, durumunu tutumunu ayarlamak için, dünyanın büyük tiyatrosunda, zamanın en meşhur aktörü (dramatik) Talma'dan ders almıştı haftada iki üç kere. Bütün politikacılar için de, özel ders almağa paraları yoksa (bakın yokmuş gene artırım düşünüyorlar çünkü!) bir kurs falan açmalı ki, fiyakayla yapışmalar yaptıklarını. Jest, jesttir, süklüm püküm yapılsa jestliği kalmaz ki... AP'liler de utana sıkıla, kimi hafiften ve sinirden gülümseyerek giriyorlardı salona. «Obstrüksiyon» yapıyorlardı obstrüksiyon!.. Kolay mı, kelimesine bile yeni alışar çin, fiyakayla obstrüksiyon yapmak?

CHP'liler de ev sahibi pozuyla seyrediyorlardı onları. Fena halde ev sahibi hissetmeğe başladı kendini Mecliste CHP. fena halde!

Siyah beyaz karışımı bir Fuad Sirmen, evdeki mutluluğunun verdiği olanca huzur ve güvenle başkanlığını yapıyordu. Eskiden, kendisine satışmalar, tarafgirlik ithamları, onu son derece örselerdi. Şimdiki örseleniyor. Mutluluğunun zirhını böyle mantar atışları delemmez ki. Mutluluk bu, sağlam şey!..

Salon her zamanki salondur, başlar her zamanki başları, saçları bile terketmişti. Bölükbaşının sırası evraklarla deve gibi yüklüydü. O yükütlük, vatandaşta eskiden tesir ederdi. Amma aynı piyesi aynı vatandaş 100 kere seyredebilir mi birkaç sezon içinde?... Aktörü bile bıkır, ve bütün hissiyatından sıyrılıp, oyunu mekanik olarak oynar... Bölükbaşı, bunca yükü gelmezse, kendini çıplak mı sanacak, ne?

Yerlerinde oturamayan milletve-

killeri var... Ve senatörler var, huzursuz! Bunlardan biri, eski bakan Nureddin Arıdoğan. (Yaaa, unuttunuz mu?... Evvel zaman içinde bu isimde bir bakanımız vardı!) Şimdi, bütün ömrü muhabbetten yoksun geçmiş bir havası var. Salonunda, o muhabbetin peşinde mi dolaşıyor ki, bulmak için. Bulamazsın dostum!

Fethi Doğançay bir de... O, doğuştan kıpırdak. Yandan kesikli ceketi bile twist yapar halde!

Yeni senatör, Ziya Şerefhanoglu da öyle. Kendini etrafa göstermekten safalanıyor

Koridorlarda ziller durmadan çalıyor. Haşim'in ayranını, kahvesini, limonatasını yudumlayan milletvekilleri sohbetlerini kesip, salonun giriş kapılarına göz atıyorlar bile... Yalnız birden hepsi doğruldu ve fırlayıp salona girdiler. Birisi «kavga var» diye fıslamıştı. Zillerin yerine bir görevliyi «kavga» var diye dolatırsınlar bari koridorlarda!.. Kavga da yoktu üstelik. Başkanla bir hatip arasında, usuldan bir atışma olmuştu. Fuad Sirmen de o atışmayı, elbisesinin üzerine konmuş toz gibi fiskelemişti, o otortir, o madenî sesiyle cızırdatarak...

Meclisin yeni Bölükbaşısı Gökhan Evliyaoğlu. Fikri mikri bırakırsanız (kime yarıyor ki fikir zaten?) İyi hatip. Ses müsait. Konuşma rahatlığı müsait. Demagojik diyalektik oyunları yapma kapasitesi müsait. Üstüne üstlük, inglizce deyimler bile parlıyor icabında. Ve o Bölükbaşının, dillere destan yolculuğu var onda da. Ayrıca, dünyanın bütün satışmaları ona vız geliyor vız. CHP'de o cins ora-

tör yok... Ne akademisyeninde, ne kravatsızında!

İşte, bugünlerde, bi' parmak farkla bütün parlamento seansları böyle geçiyor! Ey kaderim!.. Bulunduğunuz ellerinden memnun musun?..

Halk türkülerini korusu

Ben isterdim ki, salonda Ayşeler, Fatmalar, Güllü'ler, Gülsüm'ler otursun, ve kendi çıktıkları türküler operanın korosundan dilsinler. Amma tabii salonda Ayşeler, Fatma'lar, Gülsüm'ler oturmuyordu. Seyirciler her zamanki seyircilerdi! Bakanından, idarecilerinden, elçilerinden... Alışmak gerektiğini sandıklarında, terbiyeli terbiyeli alışkan, beğenmek gerektiğini sandıklarında «âlâyı vâ-lâyla» ile beğenen!.. Hani, duyguları örleşmemiş bir insanın karşılarına geçip de «kendiniz olun hanımlar, beyler, eğer kendinizi hatırlıyorsanız» diye bağıracağı cinsten!..

Tabii yeni yıldızlar katılmıştı sosyetenin biçimci göğüne: Artık Süleyman Demirel ve yardımcısı Bilgehan da katılıyordu bu cins sanat gösterilerine. Eskiden acep nerdedi bu sanata karşı ilgileri?... Yüreceklerinde uyuyordu herhalde, sinirli bir değneğin kendisini uyardırmasını bekliyerek, birdenbire!

Hırpalanmamış yüzü bir Alican, ufalmış bir Malik Yolaç, hırpalanmış bir Ali İhsan Göğüş, değişmez bir Öktem, esmer üzerine kesilmiş bir otorite havası taşıyan Ankara valisini görmek mümkündü fuayede. Hey vali bey, azıcık gülümseyin!

Ben bu Alican'ın görünüşteki hırpalanmamışlığına şaşar dururum. Yerinde olsam, üstümden tank geçmişcesine yamyassı olurum!

Yooo... Geçti de galiba tank üstünden, amma hiç belli değil. Belki tank yassıldı. Ya fazla duymuyor, ya duyduğunu çok çok derinlere atıyor!

Halk türkülerini korusu, gene Yapı ve Kredi Bankasının bir sanat denemesiydi. Bu yönde denemeler bir deneme değeri taşıyor. Yeni bir ufuk açma değeri. Yalnız o değil... Kaybolmakta olanın yaşatmak için, onu başka bir şekle sokma denemesi...

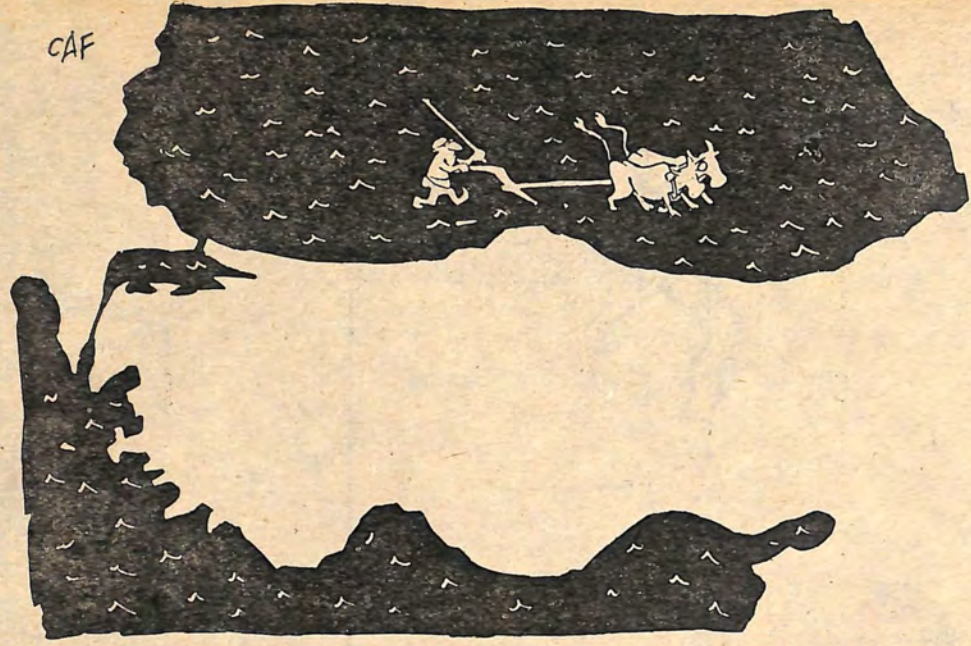
Yadırgatan ne oldu?... Söyliye-yim size: Bir o türkülerini çıkarırları, o kadar alırlar, morlular, güllüler içinde görmeğe alışmış ki, koronun hanımlarının simsiyah «manastır» elbiselerini yadırgadık... Onlar da henüz havaya girememişlerdi. Onlarda da ağızlarından çıkan yadırgayan bir hal vardı. Kompozitörlerin başarısı?... Henüz karar vermek güç. Her şeyin daha güçlüsü de olur, daha güçsüzü de. Bence en büyük hatâ, «monotonî»ye sapsmış olmalarında. Başka türlü yapabilirler miydi?... Bilmem!

Anonsu, bir daha Cüneyt Gökçer yapmasın. Fazla güzel yapıyor. Sesinin âhengini, diksiyonun kusursuzluğunu alışkanlık geliyor insanın içinden, ve, konuşmağa, güfteleri okumağa devam etsin istiyor seyirci. O sahneden koparken, seyircinin de içinden bir şey kopuyor ve onu izliyor... Çok kişi duyduğunu duymuştur herhalde.

«Seni iyi de kötü de memnun etmiyor, n'edelim» demeyin... Öyle olduk ahbablar, öyle olduk. Vatan-daş öyle oldu!

Nimet ARZIK

CAF

Topraksız köylü!

Sulu kafa!

Taş kafa!

Boş kafa!

Top kafa!

Hizmetçi — Nasıl, böyle iyi mi?..

Şikâyetlerimiz

Bütün hayat yolunda bir «Düzensiz» düzen var,
Olumlu işe kızan, aşka dudak büzen var,
Şaşkın ördekler gibi kıçtan daltıp yüzen var!
Potları kaydetmeye kâfi gelmiyor sayı,
Köprü geçene kadar ayı oluyor dayı!

* * *

Kimler berat veriyor kirli, gizli her işe?
Güvensizlik, ayrılık doğuruyor endişe..
Geçici tedbirlerin biri dokaşmaz diş!
Gittide çoğalmada açık gözler alayı,
Kim erken davranırsa o topluyor parsayı!

* * *

Fırıncı ekmek diye dayatıyor hamuru,
Dilencinin kimseden yok korkusu, umuru.
Ormanın baş düşmanı Orman Bakım memuru!
Bakıyorum: her işde alanlar Arslan payı,
Dürüstlük konusunda herkesten kabadayı!

* * *

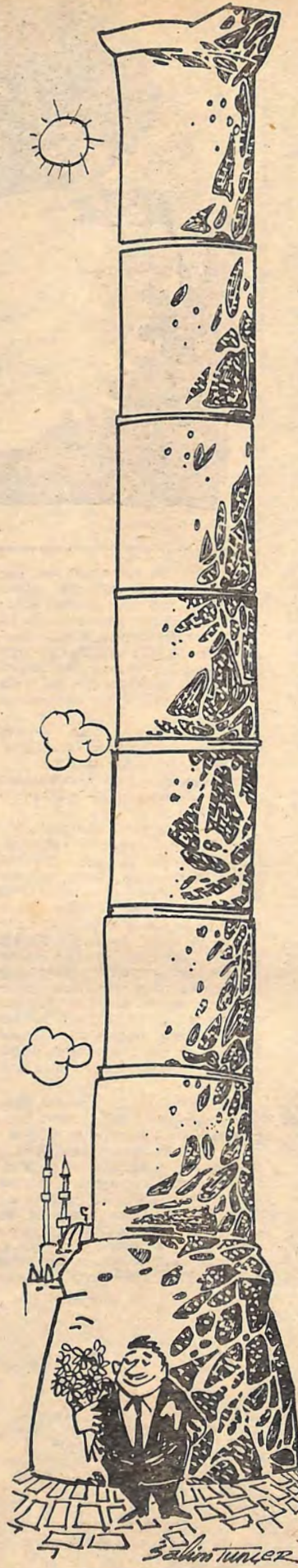
Kasap «Nark düşük» diye bir feryattır tutturur,
Bakkal eşek etini sucuk diye yutturur,
Yetkililer, yetkisiz seyirci gibi durur.
Paslanmış işlemiyor birçok nizamın yayı,
Hilekâr bir yol bulup kurtarıyor paçayı!

* * *

Köylü toprak istiyor, çiftçi tohuma muhtaç,
Odacı da umuyor iş ehlinde biraz bağ.
İşlenen hatâları sayıp döküyor Ortaç,
Bizler de çıkarınca ağzımızdan baklayı:
Sürülmeye başlandı suça tekzip kalayı!

Salâhattin KUTLU

Çenberlitaş tehlikede!

— Yıkılıncaya kadar bekliyeceğim!

— Teessüf ederim... Demek çırılçıplak bırakıp gidiyorsun!

Bilseydim..

Adam gece yarısı karısını yandırır.

— Sevgilim, der kadın uyk bir sesle, rüyamda annemi g düm, sopayla dövüyorlardı.

— Bilseydim, diye erkek iç çeker, bilseydim uyandır dım...

— Aaa..

a bir kürk koymadan beni böyle

Aynı

Adamın biri dişçiye gider:
— Doktor bana takma dişlerin aynı kendi dişlerim gibi olacağını söylemişsiniz.
— Evet.
— Ama bunlar rahatsız ediyor.
— Kendi dişleriniz de öyle değil miydi?

babası!..

Röntgencilinin röntgencisi!

Yerini tutar

Kişiyeye değer vermez yarım, yamalak tahsil,
İstemiyor bu türlü aydınları bu nesil!

«Bütün yollar Romaya çıkar» diye bir söz var,
Ne çok sert bir çıkış yap, ne birdenbire kesil!

«Vatan, Millet, İstikbal!» nârası samimî mi?
Samimî olmayanın meskeni olur Bastıl!

Kılığına aksetmiş ayrı kalmak toplumdan,
Beynine, vicdanına nereden girmiş bu basil?

Herkes «Nurcu» olursa cemiyet düzelirmiş,
Bu meşum inancı önce yüreğinden sil!

Devrime çelme atan kahraman sayılıyor,
Hiçbir zaman etmezler bunlar milleti temsil!

Ne görüşleri görüş, ne görgüleri görgü,
Çingene Paşa olsa yine sayılmaz asil!

Hangi birini tashih etmeli belli değil:
Ekonomi, Eğitim hep bunlara mümasil!

İş başına getirip yetersizi diyorlar:
«El vekili kel asil, velev kâne kör Vasil!»

Salâhattin KUTLU

Konunun seçilmesi Ve değerlendirilmesi:

Konu seçmek, genellikle onbeş yaşından; değerlendirmek ise otuz yaşından sonra başlar.

Hangi yaşta bittiğini mi merak ediyorsunuz? Eğilin de kulağınıza fısıldayayım: Ahretistan yolculuğuna çıkacağımız saate kadar devam eder bu dalgalı!

Dişisel konuların seçimi, milletvekili seçiminden daha kolaydır: Tavanından kristal avizelerin sarıldığı ışıltılı salonlardan tutun da kumlarında körpe kuzuların güneşlendiği aristokrat plajlara kadar, konularınızı her yerde ve her zaman rahatlıkla seçebilirsiniz!

Sabahın alaca karanlığında konuların tümü genellikle pek tatsızdır. Rimeller erimiş, boyalar silinmiş, gözler çapaklanmış olduğundan daha çok apre midi saatlerinde tok karına konu seçerseniz, üzerinde iyice işleyebilirsiniz!

Konuyu değerlendirmek apayrı bir ustalık ister: Soyut ve somut bakımlardan elde edeceğiniz değer ölçütleri, sizi her zaman yanıltabilir. Bu itibarla seks ilişkilerinizin sizi iyice doyurduğu saatlerde daha iyi bir değerlendirme yapabilirsiniz. (Malûm a, tok ağrılamak biraz güçtür!)

Kompoze etmek sanatı:

Dişisel konuları iyice kompoze edebilmek için iki metot vardır:

- 1 — İç Gözlem
- 2 — Dış Gözlem

İç gözlem, konuyu çıplıplak ele almakla mümkündür. Sutyen, jartiyer, korse, kombinasyon, külot ve daha birçok detaylar ancak iç gözlem metodu ile incelenebilir. Kuvvetli kompozisyoncular, bu metotla yaptıkları gözlemleri daha ilerilere kadar götürmek ustalığını gösterirler.

Dış gözlem nisbeten daha kolaydır. Konuyu bütün jest ve mimikleriyle, gülüş ve oturuş biçimleriyle, dizkapaklarından ayak bileklerine; omuzbaşlarından burun kanatlarına kadar

AŞK dersleri

Kompozisyon

varan sürekli dikizlerle hemen-ccek kavrayabilirsiniz.

Bu gözlemler yapıldıktan sonra «Başlangıç», «Gelişme» ve «Sonuç» sırasına göre elinizdeki konuyu rahatça işlemenizde herhangi bir sakınca yoktur. En tatlı zamanlar «Başlangıç»la «Gelişme» arasındaki devredir. Sonuçlar çoğu zaman adliye koridorlarında, ya da tatsız tartışmaların ceryan ettiği kapalı odalarda kendini gösterir.

Plân:

Ekonomik bakımdan plân, bir devlet için ne kadar önemli ise aşkonomik bakımdan plân da kompozisyon için odur.

İyi plânlar kurmasını bilerseniz, kalemi elinize aldığınız zaman her çeşit kâğıda (Hattâ papye kuşeye bile) her çeşit yazıyı güzelce yazabilirsiniz. (Sakın ha 3. hamur kâğıtları karalamaya kalkmayınız, hem mürekkep dağıtır, hem de yazdığınız yazıdan zevk alamazsınız! En iyisi bulabilirsiniz - kaymak kâğıt kullanmak!..)

Dil Bilgisi:

Aşk alfabesinde harfler kaleme gelmez!.. Bu kaideyi unutmayınız!

Sesli harfler daha fazla tek heceli ünlemlerde gizlidir:

Aaaaaah!.. Ayyyyy!.. Oooooo-

ohhhhhh!.. Ooooofff!.. Uffff!.. Öfff! gibi.

Sessiz harfler, bâzan yanakların, bâzan dudakların, bâzan da yüreklerin toslamasıyla meydana gelen bir harf çeşididir!

Master:

Aşk kompozisyonunda en çok kullanılan master «Ay lav yu» dur. Genellikle bu masterın «Sevdim, seviyorum, seveceğim!» çekimleri çok revaçtadır.

Eskiden dış konularda «mâzı», erkek konularda «istikbal» aranır. Ama şimdi tüm fiiller, failer, masterlar, zamirler, karmamış. Ama şimdi tüm fiiller, failer, masterlar, zamirler, karmamış. Ama şimdi tüm fiiller, failer, masterlar, zamirler, karmamış.

Sıfat:

Bıldırcın, lokum, bal kutusu, tatlı belâ, âfet, korkunç, hârîka, tığ gibi, süt kuzusu... vs.. kelimeler bâzan isim, bâzan sıfat, bâzan da bileşik isim olarak kullanılır.

İsimler:

Her kadın özel bir isimdir. Aradan zaman geçer, aradığı soyadını bulursa «Bileşik İsim» olur. Eskiden bu türe «Mürekkep İsim» denilirdi. Fakat bazı mürekkeplerin boyası suyla yıkanmadığı için şimdi bu kelime yerini «Bileşik İsim»e terketmiştir.

Bileşik isimler, resmen bileşik görünmelerine rağmen özel yaşıntılarında ekseri yatak odaları ayırdır. (Bu cümlemin altını kırmızı kalemle çiziniz, bir gün size lâzım olacaktır!)

Noktalama İşaretleri:

Aşkta noktalama çok, ama pek çok önemlidir! Yerinde nokta koymasını bilmediğiniz takdirde nefes almak imkânı kalmaz.

Dişisel soru işaretleri (?) bu şekilde karşınızda dımdık durunca yalan uydurabilmek için yanyana üç nokta koyup satır başı yapmaktan başka çâre yoktur. (Üç noktanın bekleme süresi içinde usturuplu bir cevap kıyamazsanız, hiç bozuntuya vermeden hemen paragraf değiştiriniz!)

Konuyu işlediğiniz yer güzel döşenmiş bir garsoniyer ise canınızın istediği kadar parantez açabilirsiniz kollarınızla. Yok eğer ayaküstü konu bulmak merakında iseniz ve konu seçiminde isabetli hareket etmemişseniz kolunuza ve yüzünüze mosmor «Turnak İşareti» oturtmaları her zaman için mümkündür.

Bir paragraftan bir başka paragrafa atlatırken çok dikkatli ve hesaplı davranınız: Yeteri kadar satır boşluğu ve kesinti işareti olmazsa satırların birbirine girmesi ve sizin ara yerde kalıp ezilmeniz uzak bir ihtimal değildir.

Metin dışı çalışmalar:

1 — Herhangi bir konuyu işlerken sesli harflerle sessiz harflerin ne durumda olduğunu araştırınız.

2 — Konu pek sıkıcı ise satır başı mı yaparsınız? Aynı köke bağlı bir başka konuya mı geçersiniz, yoksa noktayı koyduktan sonra kalemi, kâğıdı bir tarafa bırakıp istirahat mi edersiniz?

3 — Aç aparantez, kapa parantez, nerelerde ve nasıl kullanılır, açıklayınız.

Şemsi BELLİ

BASIN İLÂN KURUMU GENEL MÜDÜRLÜĞÜNÜN

12/Ocak/1965 tarihinden itibaren yeni telefon numaraları:

Santral: 276600

" : 276601

(Basın: 1038—27)

— Bir haftadır kaloriferler yanmıyor... Bu genç olmasa donacaktım!

Hızır Hafiye

Casuslara Karşı

BU SAYIDA

Zehir öldü... Yaşasın Hızır!

OTEL İDARECİSİ TA-
RAFINDAN BAĞLARI
ÇÖZÜLEN ZEHRİ
HÜRRİYETİNE KAVUŞUR

ÇAKTIM! BU
HERİFLERLE BA-
SA ÇIKABİLMEK İ-
ÇİN TEK ÇARE VAR!

ESKİ SURA-
TİNİZİ NE YA-
PACAĞIZ?..

ESTETİK
CERRAHI
KLİNİĞİ

24 SAAT
SONRA...

SURATSIZIN
BİRİNE
TAKIN!

BU SURATLA DA HA-
FİYELİK YAPABİLİR-
SEK NE MUTLU
BİZE!..

ZEHRİN
YONTULAN
YERLERİ

ÇOK YUMUŞAK
BİR TİP OLDUM
YAHU...

BİZ SENİN SERTLİĞİNİ
DE BİLİRİZ! BOZULMA
HADİ...

ZEHRİ, YENİ SURATINI TAKINDIK-
TAN SONRA, İŞE YENİDEN BAŞLA-
MAK ÜZERE, CASUSLARIN KARAR-
GÂHİ OLAN GRAND-OTEL'İN YO-
LUNU TUTAR... TAM O SIRADA CA-
SUSLAR DIŞARI ÇIKMAKTADIR.

ÇAKTIM! ZE-
HİRİ ARAMAYA
ÇIKIYORLAR..
BEN DE KATILA-
YIMARALARINA!

BİR YARDIMCI-
YA İHTİYACINIZ VAR
MI BAYAN?... HER İŞ
GELİR ELİMDEN... ZE-
HİR GİBİ ADAMIM!

NACİYE YAKARGEÇER,
MESHUR AÇIKGÖZLÜ-
ĞÜNE RAĞMEN, ZE-
HİR'İ TANIYAMAZ...

BAS GİT LAN
SÜMÜKLÜ! ZEHRİ-
LİK KİM, SEN
KİM?..

TEMEM... BİLÄ-
KİSİ!.. ARTIK KİM-
SE BENİ ÇAKA-
MAZ!

ZEHRİ, BU DU-
RUMDA, PAPEL-
OĞLU ŞİRKETİNE
GİTMEYİ DAHA
UYGUN BULUR!

BEN ÖNCE SEV-
DÂ'YI GÖREYİM...
BUNLARIN HESA-
BİNİ SONRA GÖ-
RÜRÜM!

ZEHRİ, SEVDA EVİMÜZ'Ü
GÖRMEK İÇİN PAPELOĞ-
LU ŞİRKETİNE GİRER-
KEN, BÜTÜN ALARM ZİL-
LERİ ÇALMAYA BAŞLAR.

VAY CANINA!
ZİLLER KİMİN
İÇİN ÇALIYOR
ACABA?..

ÇAKTIM! HER-
KES ÇIKTI... YALNIZ
SEVDA GÖRÜNMEDİ...
DEMEK ZİLLER ONUN
İÇİN ÇALIYORMUS...

ORTALIK ANA BABA GÜ-
NÜNE DÖNMÜŞTÜR. PA-
PELOĞLU ŞİRKETİ BİR
ANDA DUMANLARA BO-
GULMUŞTUR!

OH, HIZIR
GİBİ YETİŞTİNİZ...
KİM OLURSANIZ O-
LUN, HAYATIMI Sİ-
ZE BORÇLUYUM
ARTIK!

ZEHRİ SEVDAEYİ-
MÜZ'ÜN KALBİNİ
DESMEK İSTİYOR!

ZEHRİ HAFİ-
YE SİZİ BU DU-
RUMDA GÖRSE
NE YAPARDI
KİMBİLİR?..

ZEHRİ, ÜST
KATA KOŞA-
RAK SEVDA-
NIN ODASINA
DALAR, ONU
BİR İŞKEMLE-
YE BAĞLI BU-
LURAK, ÇÖZ-
MEYE BAŞLAR.

AMAN BAH-
SETME ŞU
SALATALIK-
TAN!

ÇAKTIM!
ZEHRİ ÖLDÜ,
YAŞASIN
HIZIR HAFİYE!

(DEVAMI HAFTAYA)

Gelecek sayıda :

Ateş düştü şalvara — Hızır, düşün altında — Casusların kucağına düşen Sevdâ — Pa-
peloğlu'nun cevap vermiyen telefonu — Donla dışarıya fırlayan Hızır.

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Muhtar seçimi

(«Kelebek»ten: 1923)

A Li Rıza Bey. (Mahalle ileri gelenlerinden, emekli bir yarbay):
— Oğlum İbrahim, biraz buraya gel bakalım.

Civan İbrahim (Mahalle delikanlılarından, uçarı bir küllanbeyi):
— Emret Beybaba!

— Nereye gidiyorsun böyle?

— Paramla dilencilik etmeğe beybaba..

— Anlamadım!

— Anlamıyacak ne var beybaba? Meyhaneciye yalvarıp okkası 400 den yüz elli dirhem rakı alacağız. Bu içki yasağı bize gadretti be beybaba!

— Oğlum İbrahim; sen şu çocuklukları bırak da biraz ciddi konuşalım. Mahalleri sever misin?

— Kocakarıları ıskartaya çıkarmak şartıyla severim.

— Beni de seversin herhalde..

— Eh gönlündekini Allah bilir.

— İbrahim, bugün mahallede muhtar seçilecek; mahalleri de beni de seversen reyini bana vermelisin.

— O küçük iş beybaba; veririz ne çıkar?

— Hay Allah razı olsun, akıllı çocukmuşsun. Amma sakın unutayım deme haal..

— Hiç meraklanma beybaba; biz tükürdüğümüzü yalar takımdan değiliz, reyimi cebimde bil..

Akşam üstü

Ali Rıza Bey: — Gel bakalım İbrahim; reyini vermeye gittin mi?

Civan İbrahim — Senin için Kaf Dağı'na bilem giderim beybaba.

— Sağ ol İbrahim; tabii reyini bana verdin?

— Elbette sana verdim beybaba. Sana vermeyip de kime vereceğim? Yalnız arada bir pislik çıktı; başım belaya giriyordu az daha.

— Allah Allah; ne oldu bakalım?

— Hani şu köşe başında oturan edepsizleri bilirsin. Ben neye el atsam bu hergelelere kıymetli olur. Meyhaneye giderim; gelip karışmadaki masaya otururlar. Bir karı bulup peşine takılırım; hemen onlar da balta olurlar. Bir potin yaptırırım; aynısına özenirler... Dürü oğlu dürüsüzler, bugün de o halı yemisinler mi? Benim sana rey vereceğimi anlayınca «İlle biz de Ali Rıza Bey'e rey vereceğiz!» diye kalktılar. Artık kan başıma çıktı; «Ulan hergeleler, dedim. Ali Rıza Bey babamız reyini benim vermemi istedi. İşte ben de onun için kendisine veriyorum; Size ne oluyor ki hemen buna da karışıyorsunuz? Hele bu işte de bana rakip çıkın, hele benden başka biriniz ona rey vermeğe kalkın; alimallah topunuza mahalleyi dar ederim.» Herifler korktular, reylerini başkasına verdiler. İyi ettim mi beybaba?..

Saksığın

Yara izi

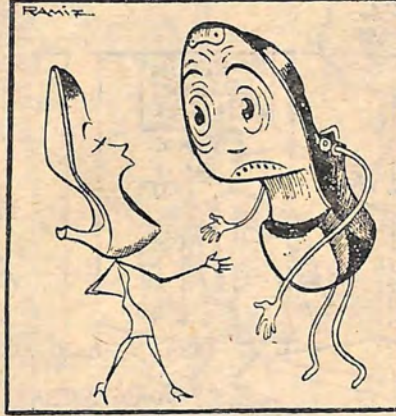
Yegâne hanım önemlice bir ameliyat geçirmişti. Ameliyat kasiğindandı. Sağlığı düzelmeğe başlamıştı ama doktora daha yatağından kalkmasına pek izin vermiyordu.

Yegâne hanım; akın alın hatır sormağa gelen tanıdıklarını o durumda kabul ediyor, ameliyatın başarılı geçmiş olmasını söyleyenlere, nedense, hüznü bir tebessümle karşılık veriyordu. Doğrusunu söylemek lazımsa hastanın büyük bir üzüntüsü vardı; gerçi operatör, bir iki haftaya kadar tamamiyle iyileşeceğini bildirmişti ama, acaba kasıkta açılmış olan yara pek çirkin bir iz bırakmayacak mı idi?

Bir gün utana sıkıla doktora bu korkusundan bahsetti:

— Hayatımın kurtulduğuna şüphesiz pek memnunum efendim; dedi. Fakat büyük bir korkum var: Acaba bu ameliyattan kalan ya-

Eşyalar konuşuyor:

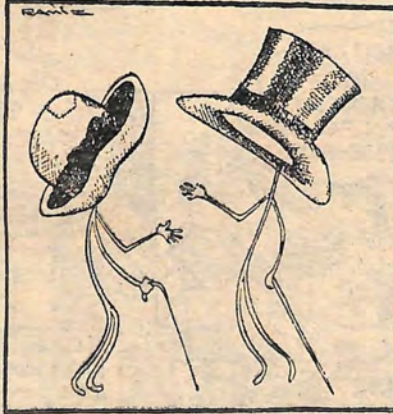
İskarpın — Aman bay, bu ne hal, bitmiş harap olmuşsun?..

Pabuç — Kolay mı bayanım, üç senedir bir evrak peşinde dolaşıyorum!..

Kitap — Maşallah kıymetiniz günden güne artıyor...

Odun — Tabii, bu zamanda itibar bize!

Silindir — Bu ne hal birader, seni kim bu hale soktu?..

Fötr — Softalar!..

ra izi vücudumda görülecek mi dersin?

Operatör; biraz asabi bir adamdı, hafifçe kaşlarını çatı:

— Vallaha orasını pek bilemem hanımefendi diye cevap verdi. Yarının görünüşününmemesi tamamen size ait bir meseledir.

Maskenin tehlikesi

D ERVİŞ Güngörmüş Bey; hamiyet sahibi bir adamdı. İkinci Cihan Savaşı'nın kritik günlerinde, bir aylık tatilinden faydalanarak, gaz harbine karşı vatandaşlarını uyarmak, bu konuda onlara gerekli bilgileri vermek için köylerde bir geziye çıktı. Yanında bir de gaz maskesi vardı. Her gittiği yerde köylüleri bir meydana topluyor, onlara zehirli gazlar hakkında bilgi veriyor, bunlardan korunma yollarını açıklıyordu. Her defasında nutkunun sonunda yanındaki emektar gaz maskesini de çıkararak bunun ne şekilde kullanılması gerektiğini, maskeyi bizzat kendi başına takıp çıkarmak suretiyle, gösteriyordu. Doğrusu bu faydalı gezisinden köylüler kadar kendisi de memnundu. Derviş bey, yurttaşlarına faydalı olmanın engin haz ve gururunu doyaya tadıyordu.

Bir seferinde yine bir köye uğramıştı. Köy meydanında hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı. Derviş Güngörmüş bey, yüksekçe bir yere çıktı. Uzun uzadıya gaz savaşından, maskelerden, maskelerin nasıl kullanılacağından sözetti. Şimdi sıra maskenin başa nasıl takılıp çıkarılacağını göstermeğe gelmişti. Kürsüden indi. Mühim işler görenlerin ciddi tavrı ile maskeyi eline aldı. İplerini çözdü. «Şöyle alınır, şöyle yapılır, başa şuradan geçirilir..» diyerek maskenin nasıl takılacağını, uygulamalı olarak göstermeğe koyuldu. Fakat adamcağız maskeyi tam başına geçirmiş bütün iplerini bağlamıştı ki birden çırpınmağa, debelenmeğe başladı. Elleriyle bir takım işaretler ediyor, boğuk sesler çıkarıyordu. Telâşi, çırpınması artınca köylüler işe karıştılar; bin zorlukla maskeyi çözüp, bir teviye çırpınan, homurdanan Derviş beyin başından çıkardılar. Biçare adamın yüzü gözleri anda şişmiş, morarmış, somuna dönmüştü. Bu hali gören köylüler şaşarak:

— Allah Allah!.. Desene ki beyefendi; bu maskenin de böyle bir takım tehlikeleri varmış öyle mi?..

Diye sorunca, Derviş Güngörmüş Bey perişan:

— Tabii vardır ağalar; diye cevap verdi. Olmaz olur mu? Maskenin içinde bir eşek arısı varmış!..

SEÇME FIKRALAR:

Müthiş bir diş

Raziye Hanım'ın diş ağrısı, aylarca sürdükten sonra, bir gün adamakıllı azınca kadıncağız çaresiz hekime koştu. Yalnız o kadar çırpıyor, dişinin ellerini tutuyordu ki, adamcağız Raziye hanımın ağzını bir türlü açamadı. Muavinine işaret etti; delikanlı birden kadının kaba etine arkadan bir iğne sapladı. Raziye Hanım, can hevlile yerinden sıçrarken, ağzı da açıldı; dişçi de bir hamlede dişi söküp aldı.

İhtiyar kadın, bir eli yanağında, öteki arkasında söyleniyordu:

— Bu ne mel'un dişmiş evlâdım? Köktünün ta arkama kadar gittiğini doğrusu hiç tahmin etmemiştim!..

Fark var mı?

— Kız utanmadın mı hiç? Sen de ar, haya yok mu? Bu ne hal?

— Cahillik bende oldu hanımcağız; kusura bakma.

— Kızarıp sineğine bir de arsız arsız yüzüne bakıp cevap veriyorsun. Şimdi söyle bakayım, eilemin önüne nasıl çıkacaksın?

— Hanımcağız bari siz söylemeyin, siz de gebesiniz ya?..

— A; delinin zoruna bak. Ayol benimki beyden!..

— İyi ya a hanımcağız; benimki mahalle bekçisinden değil ya; benimki de beyden..

— I..

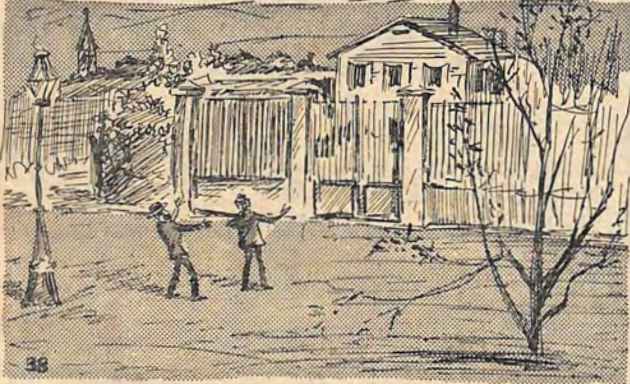
TARASKONLU TARTAREN

Alphonse Daudet'den // **BULENİ
ZEREN**
Resimleyen:

37 Gelgelelim, bütün bu olup bitenlere rağmen Tartaren'in Afrika'ya seyahati bir türlü gerçekleşmiyordu. Kimbilir, belki de çok saf gönüllü olan kahramanımız hâlâ serap görmekte devam ediyor ve kendisini Afrika'ya gidip gelmiş farzediyordu. Tıpkı tatarlarla savaştığını zannetmesi gibi. Fakat bu sefer Taraskonlular, Tartarenle aynı serabı görmüyorlardı. Üç ay sabırla bekledikten sonra halk mırıldanmaya başlamış, silâhçı Costecalde, muzip bir tavırla gülümseyerek, ötekine berikine: «Bu da Şanghay gibi olacak!» demeye başlamıştı bile... Halk artık Tartaren'e inanmıyor, hattâ ufaktan ufağa alaya alıyorlardı.

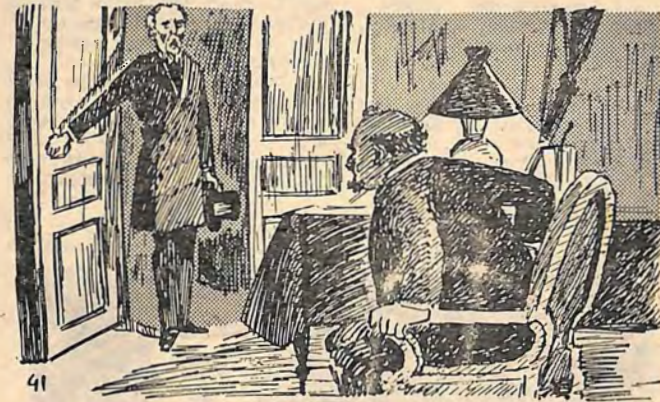
38 Sonra alaylar, hicivler birbirine karıştı. Boş zamanlarında kırık dökük mısralar karalayan reis Ladeveze, Tartaren'in ağzından inişçesine böyle bir şarkı döktürdü ki, bir günde bütün kasabanın diline düştü. (Usta Gervais namında birisi varmış ki, bunun korkunç tüfeği Afrika'nın en son aslanına varıncaya kadar bütün aslanlarını öldürebilirmiş... Amma ve lâkin tüfeğin acı bir huyu bulunmakta imiş ki, onu her vakit doldururlarmış da, hiçbir vakit patlamazmış!) Anlarsınız ya, bizim zavallı Tartaren'e ne insafsızca taşlar atıldığını. Üstelik, gelip geçenler, bu komik şarkıyı, kahramanımızın konağı önünde okumayı hiç ihmal etmez oldular.

39 Şarkı o kadar tutundu ki, Tartaren geçerken rıhtım hamalları, kapı önlerinde dolaşan küçük lostracılar koro halinde bu şarkıyı okur oldular. Tartaren'in çifte pazularından ürken bazıları ise uzak-tan okumayı tercih ederdiler. Kederlerine rağmen Tartaren, hiçbir şey olmuyormuş gibi, değişmeyen hayatını sükunetle yürütmeye çalışıyordu. Bununla beraber, vakarını bozmamak için simasına vermiş olduğu o neşeli endişesizliğin maskesi bazan birdenbire düşer, o zaman gülmek yerine Tartaren'in yüzünde derin keder ve üzüntü izleri okunurdu. Bir sabah küçük lostracılar korosunun pencere altında söyledikleri şarkı, penceresinde traş olan büyük adamın kulağına kadar gitti!

40 Birdenbire pencere şiddetle açıldı, Tartaren gecelik gömleği ve sargılı başı ile yüzü sabun içinde, usturasını dışarıya doğru uzatmış olduğu halde görüldü ve müthiş bir sesle bağırdı: «Kılıç saplayın, efendiler, kılıç saplayın! İğnelemeyin!!..» Boyları ancak taşadıkları lostra kutuları kadar olan, kılıç tutmaktan aciz o küçük haşarılara sarfedilmiş olmanın başka kusuru bulunmayan, tarihe geçmeye lâ-yık, parlak sözler! Çoğunluğun Tartaren'e yüz çevirmiş olmasına karşılık, ordu yine onu tutuyordu. Sabık debboy yüzbaşısı koca kumandan Bravida, ona aynı teveccühü göstermekte devam ederek: «O bir tavşandır, diyordu, vakti saati belli olmaz!»

41 Fakat, halkın dedikodusu fazlalaşınca, kumandanın sabrı da tükenmeye başlamıştı. Bir akşam, zavallı Tartaren, odasında yalnızlığının karanlıklarına bürünmüş düşünürken, kumandanı vakur, baştan aşağı siyah giyinmiş, setresi kulaklarına kadar ilikli, içeri girdiğini gördü. Sabık yüzbaşısı hâkimane bir tavırla: «Tartaren, gitmek icab ediyor!» dedi. Bu sözlerin arkasından, varifedeki g'ı sert ve heybetli, kapının eşiğinde durdu... Bu sözlerdeki derin mânâyı Tartaren gayet iyi anlamıştı. Cehresi sapsarı bir halde yerinden kalktı, çevresine uzun uzun, derin derin baktı, içini çekerek kumandanın elini kuvvetle sıktı... Ve: «Gideceğim Bravida!» dedi.

42 Ve dediğini de yaptı. Yalnız hemen, çarçabuk değil! Hazırlanmak için zamana muhtaçtı. Evveleminde Bompard ustaya, üzerinde (Taraskonlu Tartaren - Silâh Sandığı) yazılı, bakır kaplamalı iki büyük sandık sipariş etti. Hâtıralarını yazmak için albüm, çeşitli yiyecekler, konserveler, et suyu makineleri, portatif çadır, gemici çizme-leri, iki şemsiye, bir yağmurluk, çölde gözlerini korumak için güneş gözlüğü getirtti. Ve eczacı Bezuquet'e de mükemmel bir seyyar eczane yaptırttı. Zavallı Tartaren, bütün bu hazırlıklarla meşgul olurken, esasında Tartaren -Sanço'nun hiddetini teskin edebilmekten başka bir şey düşünüyor değildi... (Devamı var)

Arpacık

Meşhedi, arkadaşı Torik Necmi ile karşılaşır... Necminin bir gözü sarıdır.

Meşhedi sorar:

— Gardaşım cözine nooldi?
— Arpacık çıktı çok ağrıyor.
— Ni gorphirsın gardaşım me-nem gozimde de çıkmıştı, babam bırık çıhsın oğlum dedi. Ben de bıraktım ilâç bışem sürmemişem. Gözimde arpacık büyüdü, büyüdü, büyüdü. Sonram babam arpacık çıkan gözümü bir çiftçiye icara verdi.

— Olur mu böyle şey meşhe-di?

— Olur olur daham neler ol-muştur...

— Neler oldu?

— Sonram çiftçi gözümü bir sene sürdü çapaladı gübreledi ve çıkan 10 ton arpanın hepsini Toprak Mahsulleri Ofisine sattı...

Errot AKIN

410 Sokak No: 65 Kat: 2
Şirinyer — İZMİR

Cebirciler!

İki öğrenci arasında şöyle bir konuşma geçer.

Birisi:

— Arkadaşım der, cebirim o kadar kuvvetli ki, hoca soruyu sorar sormaz neticeyi hemen çıkarıyorum.

Diğeri hemen atılır:

— O da bir şey mi, ben sual bitmeden problemi yapamıyacağımı anlıyorum ya.

Burhan Yardımcı

B. E. Ö. O.

S. 1/D No: 508

BOLU

Palavracılar

İki palavracı konuşuyorlardı:
— Benim annem börek için o kadar ince yufka açar ki göge bakınca yıldızları sayarsın.

Öteki dudak büküldü ve güldü:
— Seninki bir şey mi sanki, dedi. Benim annem o kadar ince açar ki göge bakınca uçan sineklerin dişi mi, erkek mi olduğunu görürsün.

Şeyh Ahmet Bahadır
Şirinevler ilk okulu sınıf: IV-A
No: 335 — Bakırköy

Nişancı

Sohbet iki subay arasında geçmektedir.

Bitip tükenmek bilmeyen arkadaşının av hikâyelerinden ve palavralarından bızır olan Yzb. S..., arkadaşına bir ders vermiş olmak için başından geçen atış hikâyesini şöyle nakleder:

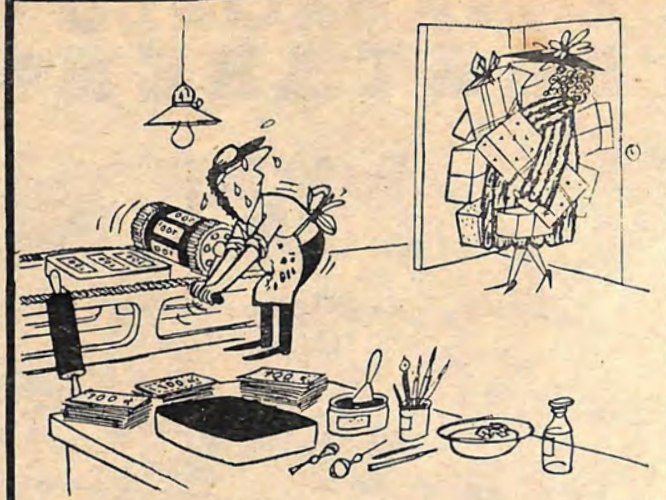
Atış yerindeyiz, sırası gelen Mehmetçik, yapacağı atış görevini tam olarak anlatır, ve yatarak atış vaziyeti alır. Öğretilen nişan vaziyetinde hedefe nişan alıp doğrulttuğu tüfeğine bütün dikkati ile sarılan Mehmetçik tetiği çeker, tetiğin madeni tık sesinden başka bir ses çıkmayınca:

— Mehmetten tüfeği aldım ve içersine baktım. Ne göreyim mermi geliyor, hemen tüfeği hedefe doğrulttum, bir de ne bakayım, işaretçi 12 yıl gösteriyor.

Sabri Hekimgil

Tennuri Sokak No: 6/2

Kayseri

—KARIMIN İHTİYAÇLARINI TEMİN ETMEĞE ÇALIŞACAĞIM...

—TRAFFİK KATİDELERİNE UYACAĞIMA SÖZ VERECEĞİM...

İdeal Koca OLACAĞIM!

—EVE GİRMEDEN ÖNCE AYAKLARIMI SİLECEĞİM... —EV İŞLERİNE YARDIM EDECEĞİM...

—BOŞ ZAMANLARIMI DEĞERLENDİRECEĞİM!..

İŞLERİNİZDE EMNİYET SÜR'AT.

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ.

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

VERİR

(Basın: 22153—A—13390—28)

Milletler Gülüyor

Poker

O LAY, Le Havre - Newyork, seferini yapan bir transatlan-
tikte geçer.

Bir gün, Mösyö Dupont, ısrarlara dayanamayıp poker ma-
sasına oturmuş karar verir. Kendi, kendine: «Poker kolay oyun-
dur der. Bir kere kâğıtlar geldi mi!»

Ama, onun gibi kırk senede bir oynayınca, hele Meksikalı,
Korsikalı, İspanyol olmayınca, kimsenin bilemeyeceği zekâ oyun-
ları vardır.

Mösyö Dupont, bunları yavaş, yavaş öğrenirken ödediği mik-
tarlar da gözünde büyümür. Bir gün nasıl olduysa, şans yüzüne
gülür ve eline iki tane as gelir. Önemli miktar bir parayı masa-
dan toplamağa hazırlanırken elindeki kâğıtları da açar. Fakat kar-
şısında oturan, ufak, tefek siyah elbiseli adam da ona kâğıtlarını
gösterir. Hiçbir şeyi yoktur. Fakat:

— Rikitikitevi... der!

Ve masadaki paraları toplar. Öteki oyuncular, Mösyö Du-
pont'a bu kaideyi de öğretirler.

Ertesi gün, poker masasında, siyahlı adamın bir gün evvelki
durumuna düşer: Mösyö Dupont hemen kâğıtlarını açar;

— Rikitikitevi der, ve paralara doğru uzanır;

Masadakiler hep birden ona mâni olurlar:

— Hayır Mösyö Dupont! diye bağırırlar; bu hatta ilk defa
seyahat ettiğiniz belli! Bu, her seferde bir kere yapılır!...

— Ne yapayım, sabahtanberi üç model değiştirdim!

Beynelmilel aşk

Fransız gazetelerinden birinde, dünyadaki kadınların aşkla
dolu, çılgın bir geceden sonra, nasıl hareket ettikleri şöyle izah
ediliyordu:

İngiliz kadını — Kendimi her zamankinden daha iyi hissed-
yorum!

Alman kadını — Aman Allahım! Ne kadar da çok acıkmışım!

Rus kadını — Vücuduma sahipsin ama ruhumu asla!

İtalyan kadını — Allahım! Ayın acaba saat kaçta?

Kanadalı kadın — Allah vere de beşiz olmasa!...

Amerikalı kadın — İşte önlük!.. Mutfaktaki buluşukları yıka.

Fransız kadını — Dün çok zarif bir tayyör gördüm!...

Dua

Atom âlimiyle görüşen gazeteci
ona, evine gelince neyle meşgul
olduğunu sorar:

— Nükleer denemelere ait ya-
yınlanan en son kitapları oku-
rum.

— Başka bir şey yapmaz mı-
sınız?

— Yatmadan evvel dünya sul-
hü için dua ederim!

Kim?

Telefondaki ses — Mösyö, kı-
zınıyla evlenebilir miyim?

Baba — Tabii, mösyö. Memnu-
niyetle! Ama kiminle teşerrüf
ediyorum?...

— Yooook, metresinize mektubu
kendiniz yazınız artık!

Yanlışlık

Jean Paul Sartre'a takdim edi-
len genç yıldız merakla sordu:

— Sız hakikaten Jean Paul
Sartre misiniz?

— Evet, niçin soruyorsunuz?

— Geçen hafta beni Baudel-
laire'le tanıştırdıydınız, üç gün
sonra o olmadığımı öğrendim
de...

Bonservis

Marie Chantal yeni aldığı uşa-
ğa bonservisi olup olmadığını
soruyordu:

— Markiz P...nin yanında on
sene çalıştım, dedi uşak.

— Niçin ayrıldınız?

— Ufak bir aptallık yüzünden!
Madam Markiz ve ben, geçen
pazar Mösyö Marki'nin ava çık-
mıyacağını unuttuk da...

Alışkanlık

Bir gazeteci meşhur bir yıl-
dızla röportaj yapıyordu:

— Niçin boşanıyorsunuz? diye
sordu:

— Alışkanlıktan!...

— Her gece soyunuyor ama her
bayram da giyiniyor!..

Fıstıkçı

Rothschild Bankasının karşı-
sındaki kaldırıma aylardır bir
fıstıkçı dadanmıştı.

Bir gün satıcının arkadaşların-
dan biri, ondan borç para istedi.

— Onbeş gün önce gelseydin,
dedi fıstıkçı, belki verirdim. Ama
şimdi imkânsız!.. Çünkü Roths-
child'larla bir anlaşma imzala-
dım. Bundan böyle, onlar fıstık
satmayacak, ben de ödünç para
vermeyeceğim.

Tren

Bagajların ağırlığından iki bük-
lüm olmuş adam, trenin gardan
uzaklaşımını hüznle seyretti,
sonra karısına dönüp:

— Biraz daha çabuk hazırlan-
saydın, bu trene yetişebilece-
ktik, dedi.

— Evet, ama sen de bana
«Haydi çabuk ol!» diye acele et-
tirmeseydin, öteki treni bu ka-
dar çok beklemiyecektik!...

Kim o?

Adam kapıyı çaldı, yaşlı bir
kadın açtı:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Madmazel Mariette'li!

— Madmazel Mariette ha? Yir-
mi sene evvel bendim, bugün
ise kızındır!...

— Ah ne yazık, zavallı rainicik kedi, soğuktan titriyor!

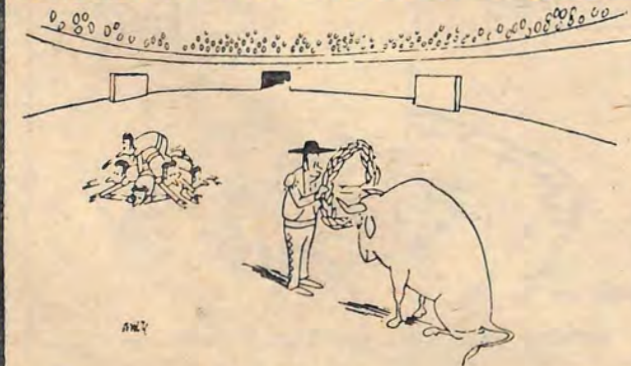
Dünya Karikatürleri

-NİŞANLIM GELİYOR... GİDECEK MİSİN, YOKSA BİR ARKADAŞINI MI GETİRSİN ?..

-CANIM NE İSTİYOR, BİLİYOR MUSUNUZ KIZLAR?
-BİLİYORUZ!

YAZISIZ

-EYVAAAHH!.. MASAYI SÜSLEMekten YEMEK PİŞİRMİYİ UNUTTUM!

-KOÇAN YİNE ORTADA BİR SEBEP YOKKEN SENİ KISKANIYOR MU ?
-HAVİR, ŞİMDİ ORTADA BİR SEBEP VAR!

-YAPTIĞINI BEĞENDİN Mİ ?.. HANİ BU AKŞAM TİYATROYA GİDECEKTİK!

SANA'lı bir dilim.... ...sıhhat ve güç verir.

Çünkü SANA bol vitaminlidir.

Dikkatle seçilmiş en iyi nebatî yağlarla yapıldığından besleyici ve sıhhi'dir.

Gelişme çağında olan çocuklar SANA'yı seve seve yerler.

Bundan dolayı, SANA'lı nefis bir dilim, herkesin aradığı en iyi gıdadır.

Sana

Ağıza tat, vücuda sıhhat!

5651 H.

(İlâncılık: 4928—29)

Dünyanın en güzel polis ve aşk romanları

AKBABA YAYINEVİ

Yedinci kitabını takdim eder:

Milyoner Kızlar!

Umum dağıtım merkezi

BATEŞ — İSTANBUL

(AK—30)

● Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

○

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

○

Fiati : 100 kuruştur.

BİR UARMİŞ BİR YOKMUŞ

Türk edebiyatının en büyük yazarlarını, bütün özellikleri ile Yusuf Ziya Ortaç'ın kaleminden dinleyiniz.

Yeni ilâvelerle 2 inci baskısı çıktı.

* En iyi kâğıt, en yeni harf, en temiz baskı, karton kapak, beş renkli kuşe kuvertür, iplik dikiş. Fiati 750 kuruş.

* Umum satış merkezleri: AKBABA, Divanyolu Klodfarer caddesi, No: 8-10, İSTANBUL. Ve BATEŞ Bayilik Teşkilâtı.

* Sipariş bedellerinin banka veya posta havalesi olarak gönderilmesi rica olunur.

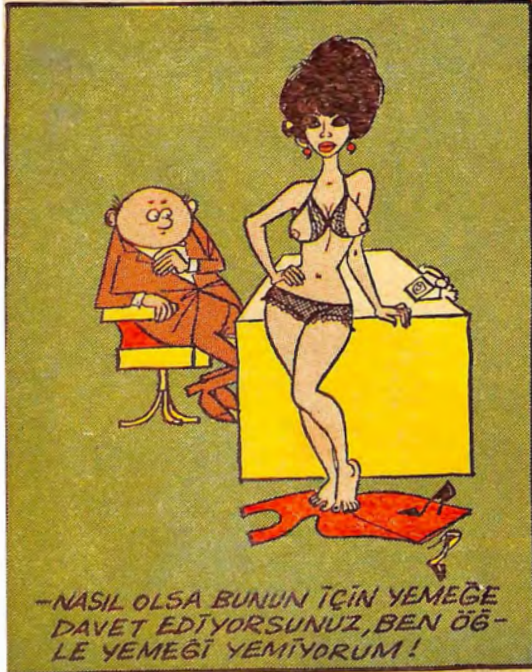
● YUSUF ZİYA ORTAÇ ●

(AK—31)

Aklalaka

-SÖYLE BAKAYIM, SENİ EN SAMİMİ ARKA-
DAŞINLA ALDATIRSAM, HANGİMİZE KIZARSIN?

-NASIL OLSA BUNUN İÇİN YEMEĞE
DAVET EDİYORSUNUZ, BEN ÖĞ-
LE YEMEĞİ YEMİYORUM!

-BİR GENÇ KIZ HER HAREKETİNDE,
MESELA ELİNİ KURULARKEN BİLE
KADINLIĞINI BELLİ ETMELİDİR!

-KOCANLA HİÇ MÜNAKAŞA ETME, YALNIZ AĞLA!